

ТАЄМНЕ ТА ОЧЕВИДНЕ

Збірка поезій

Економічний факультет

Острого - 2010

УДК 821.161.2-1
ББК 84
Т 13

**Таємне та очевидне / Збірка поезій / Видавництво
Національного університету "Острозька академія" :
Острог, 2010. – с. 148**

*Ідея виконання належить декану економічного факультету
Козак Л. В.*

***До збірки увійшли поезії студентів економічного
факультету:***

*Шандрок Олени, МЕ-51
Черешньовської Надії, Е-52
Сороківської Олени, Ек-5,
Супрунюк Катерини, Е-41
Курганського Олексія, Е-42
Макаренко Оксани, Е-42
Касьяненка Руслана, Е-42
Кучера Андрія, Е-42
Харитонюк Тетяни, Ек-41
Шнайдер Марії, Ек-41
Гурницької Вікторії, Е-31
Сидорчук Катерини, Е-31
Чичилінського Миколи, Е-21
Кондратюк Ірини, Е-22
Лопацької Іванни, Ек-21
Підлиські Віри, Ек-21
Aractorius Torn Dogeevha,
Ребекки Блек,
Інеси Липневої*

Замість передмови

Марніє той талант, який не знає праці, не знаходить потрібного середовища для свого розвитку й просто губиться у закутках щоденної рутини. Хвалити Бога, що Острозька академія є не просто освітянською перлиною, а колыскою талантів. Вони, таланти, прикрашають наше життя, як вишукані візерунки прикрашають поверхню тканин, як дорогоцінне каміння приваблюють зір та як завершена досконалість зачаровують душу.

Так вже склалося, що економістів вважають найбільш прагматичними, раціональними, виваженими студентами. Але хіба може професійна раціональність стримати бурхливий потік фантазії?

Сумніваєтесь?

Читайте про те, що ж ховається за лаштунками нашої пам'яті, за завісою реальності, у сутінках свідомості. Читайте про відоме та вигадане, про існуюче та приховане, про таємне та очевидне на сторінках збірки.

Редколегія

Олена Шандрюк
МЕ-51

**У споруді людського щастя
дружба зводить стіни,
а любов утворює купол**

Козьма Прутков

Олі...

Зимове сонце загляда в вікно,
Весняну посмішку хова за небосхилом...
А дні летять, неначе у кіно,
Не залишаючи життю буденність пилу...

На стінці – фото, в них – моє життя,
Без коректур, з усмішками без гриму,
З сльозами радості, з наївністю дитя,
З очами, повз які не пройду мимо...

На них – слова, яких не чую в слух,
На них – миттєвості, що зігрівають душу,
На них – сльоза, в яку повірить друг,
На них – лишатись лиш собою мушу...

Та час летить, на землю ляже вечір,
Розставить світ все по своїх місцях,
Хтось приголубить, обійме за плечі
І спогади прийдуть в щасливих снах.

Про дружбу, ту, яку забудь не в силах,
Про дні, що неможливо повернуть,
Про тих, кого я серцем полюбила,
Про те, що і століття не зітруть...

Всі пори року разом поєднаю,
В єдинім ніжнім спогаді життя,
Й чомусь зимове сонце пригадаю,
Те, що усмішку щирю не хова...

For Victor

А час летить, його не зупинити:
Хвилина, мить, година, вік...
А в серці хочеться хоч трішечки лишити,
Те, що сповільнить часу лік...

На фото знову подивлюся –
Там літо, друзі, сонце навкруги.
Згадаю, тихо посміхнуся –
І промайнуть як мить в уяві ті роки.

Я юний, хоч вже й не зелений,
І налаштований змінити цілий світ.
Тримайся, доле, я іду до тебе,
Бо я сміливий і зламаю лід.

Нові обличчя... потім не забуду.
Хто б міг подумать? Яюсь дивно це...
Я знаю, доле, вірити я буду,
Ти дала те, що люблю над усе!

Пройдуть роки, а пам'ять – не зітерти,
Й усмішка на обличчі як тоді,
І ті слова, що Queens співали вперто,
Що друзі не покинуть у біді!

Не знаю я, що буде з нами завтра,
Чи розійдуться вітряні шляхи?
Лиш пам'ятаю ті слова за кадром:
„Тебе ми любимо!“ І хай летять віки!!!

Надюші...

Зимове небо, а в душі весна...
Навколо пахне ароматом літа...
Ромашки в полі, лісу чистота...
І спогадів не маю я де діти...

Пишу листи, неначе мемуари,
Згадаю небо в синій вишині...
Життя вирує навіть в кулуарах,
а я листаю фото в тишині...

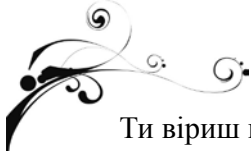
Такі смішні, часом навіть банальні,
Хоча насправді скільки там тепла!
Любов і дружба, щирі сподівання,
а ще – частинка вічного вогня!

Того, що не згасити навіть вітру,
Того, що не погасить злива зла,
Того, який змогли ми розбудити,
Того, що я забути не змогла!

Легенький вітер обійме за плечі,
І нагадає, знову, що зима,
А серце моє зігріває вечір,
Що спогадами щиро обійма...

Роки пройдуть, та лишаться на стінці,
Оті слова, що серце бережуть
І ніби кадри з фільму на картинці:
Тебе ми любим! Й ти це не забудь!

Масіку

Ти віриш в казку? Ні? Даремно...
Я розкажу тобі одну:
Таку веселу і таємну,
Таку приємну й чарівну.

Я розкажу тобі про дружбу,
Що осяває в час біди,
А ще – про час розлуки тужбо,
Що залиша́ тяжкі сліди.

А пам'ятаєш „чорно-білий”,
Що розвивався в вишині?
А ще той погляд просто щирий,
Що все розкаже в тишині?

А ще... Зима, весна і літо –
Всі пори зв'язані вузлом...
Зимовий холод, літні квіти,
І де не глянь – а ми разом!

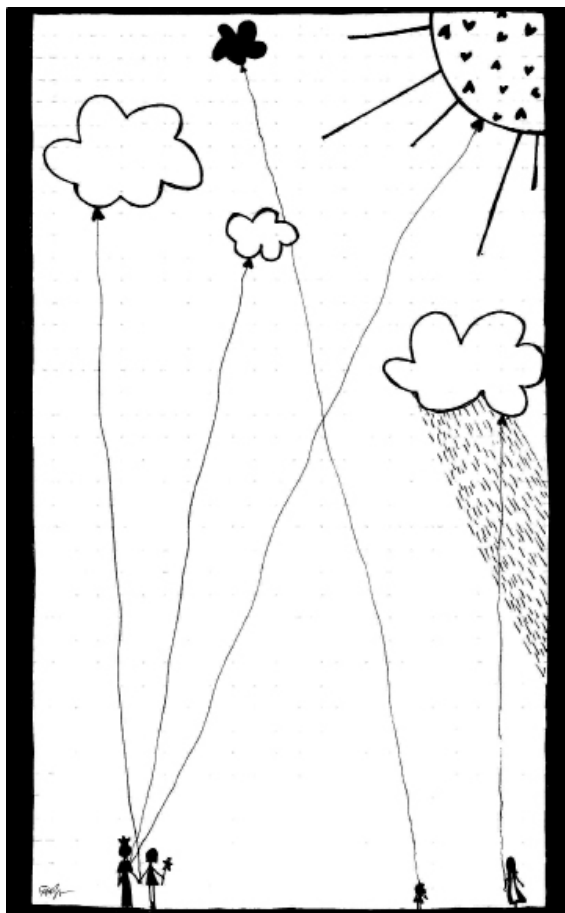
Не вміщу певне на папері,
Ті спогади, що бережу в душі...
Ті фото – щирі та веселі,
Й червоні маки у росі...

І тво́я посмішка незмінна,
Загадка ціла... й разом з тим,
Така проста, часом невинна,
До болю рідна нам усім...

Повіри в розповідь? Напевно...
Бо все це правда, не брешу!
„Тебе ми любимо безмежно!” –
Твою я казку так назву.

Ти будеш проти? Сумніваюсь...
Бо правду щирю не сховати.
Тебе ми любимо... Ніжно обіймаєм...
І хай роки собі летять!!!

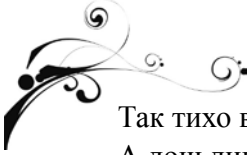

НАДІЯ ЧЕРЕШНЬОВСЬКА
Е-52

**ВСЕ СВОЄ ЖИТТЯ МИ ТІЛЬКИ Й РОБИМО,
ЩО ПОЗИЧАЄМО У МАЙБУТНЬОГО,
ЩОБ ЗАПЛАТИТИ СЬОГОДЕННЮ**

Сафір Моріц-Готліб

Роман

Так тихо вітер шепотів чиесь ім'я.
А дощ лиш проливав дрібненькі сльози.
На небі сяяла лише одна зоря.
На аркуші з'являлась дивна проза.

Він не поет і не письменник. Просто так
Колись закоханий простий хлопчина.
На аркушах з'являється роман
Про шлях одної смертної людини.

Він – не герой роману, а вона –
Не та, що серце в порох спопелила.
Він – просто хлопець, що колись кохав.
Вона – ніколи просто не любила.

Дзвінок у двері. Дивна бандероль.
А, це від хлопця, що в метро зустріла!
О, так! Ми говорили про любов...
Про те, що я ніколи не любила...

Він дивно так поведився тоді...
В його очах і біль була, і туга...
Казав: «Кохати – то є Божий дар».
Казав, що втратив дорогого друга...

А ще казав, що справжня є любов.
На що я лиш всміхнулася цинічно.
Він говорив про втрачене буття...
У нього дівчина загинула трагічно...

Розкрила бандероль, а там – роман.
Отого дивного, що із метро, хлопчини.
Читала цілий вечір без зупинки.
Останній аркуш... крові дві краплини...

А через рік з'являється роман.
Посвята дівчині, яка не знає жертви.
І назва – «Я щасливий, бо кохав...»
І визнання... На жаль, уже посмертне...

Танець з Долею

Напевно, в кожного був час,
Як Доля кликала на вальс.
І кожен з нас, піймавши шанс,
Вступав в життя, що зветься «вальс».

Вальс – дивний танець, мелодійний...
Коли веде партнер надійний.
Але коли всі рухи в такт,
Нам часто хочеться антракт...

Ми, люди, - дивнії істоти.
Завжди шукаємо турботи.
І коли все в нас без дилем,
Самі шукаємо проблем.

Потанцювавши трохи вальс,
Втомившись марнувати час,
Обрала я собі партнера –
З самого пекла Люцифера.

Та кавалер мій не дрімає,
Свої умови виставляє:
«Вальс, моя люба, нижче рангу...
З Тобою потанцюєм танго...»

Обійми враз міцні відчула!
Й шалену музику почула!
І віддалась уся партнеру.
Дам право вести кавалеру.

І раптом світ перевернувся!
Від ритму музики здригнувся!
Бо танго – танець не простий.
Він не пробачить вам «застій».

То танець волі і бажання!
Безумства, заздрості, кохання!
Танок польоту і падіння!
Спокуси, відчаю, видіння...!!!

То танець пекла, а не раю!
І в ньому я дотла згораю...
А мій партнер веде по краю!
Та танець свій я не міняю!

Танцюю танго божевільне!
Лиш так я почувуюсь вільна!
Для всього в світі є свій час...
Колись я перейду на вальс...:)

Два ангели

Ви завжди поруч на моїх плечах,
І розриваєте мене завжди Ви навпіл.
Безумно світлий, що до болю сліпить очі.
І чорний – колір пристрасної ночі.

Між Вами я завжди по лезу йду.
Ледь стримуюся, щоб комусь не здатись.

Не хочу бути праведною я.
І з духом злим не хочеться лишатись.

Два ангели, що є моїм життям.
Від Вас залежать злетити і падіння.
І ніби завжди маю вибір свій,
Та все ж від Вашого залежить він веління.

Ведете Ви мене по лезу долі.
І час від часу я таки спіткаюсь.
Але не падаю я у провалля,
Із кимось з Вас я завжди залишаюсь.

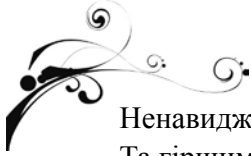
Ось берег темний, сповнений спокуси.
О, Темний ангел, як Тобі не здатись?!
Я так боюся власного бажання!
І прагну так спокусі цій віддатись...

Ось берег світлий, сповнений добра.
О, Світлий ангел, Ти такий безгрішний!
Так хочу стати «правильною» я...
Але не можу, бо в душі я інша...

Два ангели, що на моїх плечах,
Для Вас моє життя – лише забава.
Ви не даєте впасти у провалля,
Але й свободи не даєте права...

Як хочу я, щоб Ви мене впустили!
Щоб доля не була чийсь велінням!
Відчути прагну дивний смак свободи!
Смак вільного блаженного падіння...

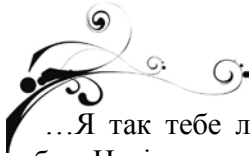

Іскра

Ненавиджу усі хвороби тіла!
Та гіршими хвороби є душі.
Ти розпалив вогонь, і я згоріла...
Вогонь погас, а попіл залишив...

Та в попелі десь причаїлась іскра
Чекає вітру ніжного порив...
Та іскра – то душа моя нетлінна...
Її дотла Ти так і не спалив...

І дочекалася таки обіймів вітру...
І запалав вогонь – нове життя!!!
Душа вернулася в реальність світу.
А Ти пішов у вічне забуття...

...Я так тебе люблю...

...Я так тебе люблю...Просто не уявляю жодного дня без тебе...Навіть не думала ніколи, що може бути така залежність, така пристрасть, така спокуса...Ти даєш мені енергію на цілий день. Даєш бадьорість, радість, можливість сприймати світ у кольорових барвах...

...Я так тебе люблю...Прокидаюся вранці – і перша думка про тебе...Так хочеться відчутти твоє тепло, твій аромат, відчутти як ти розливаєшся в моєму тілі...Але тебе немає...І я відчуваю розчарування від того, що ти десь не тут...Встаю з ліжка, і йду тебе шукати. Як завжди, на кухні...Знаю, що чекаєш на мене там...Мені потрібно всього-на-всього декілька хвилин...і я тебе відчуваю...ти ділишся зі мною собою...віддаєш тепло...вдихаю аромат...відчуваю твою енергію...

...Я так тебе люблю...моя чорна кава...

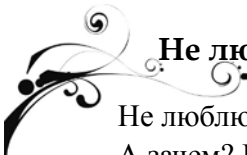

Чорні коси спадали на плечі,
Чорний смуток в'їдався у душу.
Білий сніг тихо падав під вечір.
Білу сукню вдягати я мушу...

Чорні очі палили нещадно.
Чорний фрак так чудово пасує.
Білі ночі Тобі б дарувала.
Білий танець лише подарую...

Чорна ніч покривала все місто.
Чорна кава холодною стала.
Біла шия уже без намиста.
Біла постіль на когось чекала...

Чорні сумніви душу шматують.
Чорне небо в вікно заглядає.
Білі ангели, певне, не чують?
Білі двері все ж хтось відкриває...

Не люблю, не плачу, не ревную...

Не люблю, не плачу, не ревную...
А зачем? Ведь Ты совсем не мой.
В этот миг ласкаешь Ты другую.
В этот миг со мной уже другой.

Ты другой расскажешь те же сказки.
Может быть, она поверит им.
Сказок я наслышана, поверь мне.
Так хотела, чтоб Ты был другим...

И когда-то, в утренней прохладе
Ты не вспомнишь даже обо мне.
И свое пустое «До свиданья»
Бросишь вслед уже другой, не мне.

Но и я в такое утро буду
Не одна, уже совсем с другим.
Может, им любимую я стану?
Может, стану проклятою им?

Не люблю, не плачу, не жалею.
Мир мой без Тебя совсем не пуст.
Ведь Тебе не сделала я больно,
Человеку, жившему без чувств.

Не люблю, не плачу, не ревную...
Да и незачем Тебя любить...
Без любви живется много проще...
И сама себе отвечу - может быть...

• Як добре, що є дощ...

Як добре, що є дощ... Можна просто йти по вулиці і плакати... І ніхто не помітить Твої сльози... Ніхто не буде ставити тупі питання типу «що сталося?» чи «Тебе хтось образив?»... І не потрібно щось приховувати... Просто даш волю почуттям і плачеш... Не важливо, чи то від радості, чи то від горя... Ти відчуваєш очищення... Дощ змиває з Тебе усе... Ти стаєш сама собою... А потім заходиш у теплу кімнату... І можливі два варіанти: Тебе вже давно чекають з гарячою кавою і ковдрою, або Тебе ніхто не чекає... і Ти вибігаєш на вулицю до рятівного дощу...

На безымянном пальчике колечко

На безымянном пальчике колечко
Сверкнуло, как бы вовсе невзначай.
Ну, вот, а все твердят – любовь есть вечна.
А Ты сказала: «Навсегда прощай».

На безымянном пальчике колечко.
На самой нежной и родной руке.
Как жаль, что мы с Тобой на разных лодках,
Хотя и по одной плывем реке.

На безымянном пальчике колечко –
Как будто вдоль стена из кирпичей.
Ты – чья-то женщина, Ты – чья-то бесконечность.
А я совсем один, совсем ничей.

На безымянном пальчике колечко,
Что сделало Тебя чьей-то женой.
Ему Ты – друг, любовница, беспечность,
А для меня становишься чужой.

Ах, если б после раны стерлись шрамы!
Ах, если б миг перевернулся в вечность!
Но все чернее пропасть между нами...
На безымянном пальчике колечко...

Ти любиш в мені жінку –
Бурхливу й незалежну.
А інший любить дівчинку –
Сполохану й бентежну.

Ти хочеш море пристрасті,
Безсонні довгі ночі.
Йому ж аби заглянути
В мої холодні очі.

Ти відчуваєш збудження
При дотику легкому.
Він тихо грає на гітарі,
Щоб зняти мою втому.

Мене ведеш Ти в ресторан –
«Мартіні-бянко», суші...
Він просто ставить пляшку пива
І відкриває душу...

Ти бачиш в мені жінку,
Яка дарує пристрасть...
Він бачить в мені дівчинку,
Якій потрібна ніжність...

Ми є зараз, а чи завтра будем?

Ти ідеш, де темні ночі.
Ти забудеш сни пророчі.
Ти не знаєш днів спокою,
І життя не йде без бою.
Ангел світлий в слід крокує.
Він Тебе від зла рятує.
Попереду ангел темний,
Щоб не йшло життя даремно.

А Ти завжди лишайся сам собою.
Ми живемо в безумному двобої.
П'ємо каву десь о першій ночі.
Спати ми ще довго не захочем.
Час біжить, його нам не спинити.
Тож давай сьогодні будем жити.
І байдуже, що потім скажуть люди.
Ми є зараз, а чи завтра будем?

Полікуємо любов'ю
Рани, що стікають кров'ю.
І зберемо до корита
Душу, що давно розбита.
Ми ідемо дорогами
Чи з Дияволом, чи з Богом.
Хочем мати все, що треба,
Та манна не пада з неба.

А Ти завжди лишайся сам собою.
Ми живемо в безумному двобої.

П'ємо каву десь о першій ночі.
Спати ми ще довго не захочем.
Час біжить, його нам не спинити.
Тож давай сьогодні будем жити.
І байдуже, що потім скажуть люди.
Ми є зараз, а чи завтра будем?

Ти ідеш, де темні ночі.
Ти забудеш сни пророчі.
Полікуємо любов'ю
Рани, що стікають кров'ю...

Handwritten signature or mark.

ОЛЕНА СОРОКІВСЬКА
ЕК-51

**НЕМАЄ НИЧОГО СВЯТИШОГО
І БЕЗКОРИСНІШОГО ОД ЛЮБОВІ МАТЕРІ;
БУДЬ-ЯКА ПРИВ'ЯЗАНИСТЬ, ПРИХИЛЬНІСТЬ, ПРИСТРАСТЬ
АБО СЛАБКА, АБО СВОЕКОРИСНА У ПОРІВНЯННІ З НЕЮ**

В. Белінський

Мамі

Я дякую тобі, рідненька,
що ти у мене є,
що ти для мене, наче сонце, світиш,
і грієш ти мене своїм теплом.
Що ти про мене завжди дбала,
оберігала ти моє життя.
За всі недоспані тобою ночі,
коли була я ще малесеньким дитям.
За всі ті сльози, що тобі принесла,
пробач, це було ненавмисно,
я ж просто була зовсім молода.
За всю любов, яку ти віддавала,
за всю ту ласку, що для нас ти берегла,
за всі тривоги, які зі мною ти переживала,
коли зробила крок в доросле я життя.
За ту підтримку, розуміння, віру,
за допомогу всю твою,
яка мені дуже потрібна,
коли я відчуваю, що одна.
І хочу ще раз я пробачення у тебе попросити,
сказати хочу: "я тебе люблю".
І знаю, що колись не розуміла,
що мама – це святе, що маму треба берегти.
Тепер, коли уже доросла, і стала мамою сама,
я знаю: з дітьми так просто,
і розумію, що була я не права.

Татові

Татусю, таточку рідненький,
я хочу подякувати тобі,
за все, що ти зробив для мене,
за всю ту ласку, доброту,
за всю турботу, строге слово,
яке не цінувала, на яке я ображалась.
Я знаю, ти робив це ради мене,
щоб я не покалічила своє життя.
Коли я була менша, то не розуміла,
що хочеш ти навчити мудрості мене.
Тепер я виросла, стала дорослою.
Передивишсь, наче книжку, все своє життя,
Я розумію, це було для мене,
було це лише для мого добра.
Тому я хочу, таточку, сказати: «Вибач,
за всі переживання, що тобі я принесла.
Я не забуду твоє строге слово.
Я не забуду твоє батьківське тепло».
Люблю тебе я, рідний тату,
І хочу я сказати: лиш пробач,
коли буваю вперта я і надто горда.

Доченьке

Люблю тебя, моя малышка,
люблю тебя, и жить без тебя я больше не могу.
Я очень сильно по тебе скучаю.
Обнять тебя, моя родная, я хочу.

Ты мой алмазик, ты мое дыханья,
душа моя, ты моя маленькая зая.
Ты даришь мне тепло, улыбку, радость,
ты смысл жизни для меня.
Ты самый дорогой мне человек,
родная доченька, ты только лишь моя.
Хочу увидеть тебя взрослой.
Хочу, чтоб жизнь ты эту прожила красиво.
не зная зла, и бед, и горя,
чтоб стала просто королевой.
И чтоб всегда ты знала,
как я люблю тебя, как я тебя оберегаю,
от разных бед, от всякого несчастья,
все потому, что мама я твоя.
И я тебе желаю только счастья.

И вот когда ты вырастешь большая,
и скажешь: «Мама, я самостоятельна уже».
Прошу тебя я, доченька, не забывай меня,
и то, что каждой день, у каждой мамы,
за вас детей, ох, сердце как болит.

Вона ішла...

Вона ішла так тихо і мовчала,
Лише сльоза котилася прозора і сумна.
Вона ішла... аж серце завмирало,
Але цього не бачила вона.
Вона ішла, а їй всі усміхались;))
Така чарівна, вродлива,
Але водночас горда і сумна.
Вона ж все йшла, назад не озиралась,
В душі таїлася трагедія страшна.
Вона ішла, а серце виривалось,
Втікаючи кудись назад,
Душа тремтіла, але не втікала,
Не покидаючи її одну...
За болем, криком, сумом, плачем
Вона ховалась від людей.
Вона ішла, і аж земля з-під ніг втікала,
Та, все одно, вона була, немов стіна.
Вона ж хотіла лиш одного,
Вона ж хотіла зовсім небагато,
Вона хотіла лиш тебе любити,
Вона ж хотіла щастя неземного,
Вона хотіла просто лиш тепла.
А ти так легко наступав на неї,
А ти так легко відпустив її,
А ти так легко ранив цю тремтливу душу,
А ти так легко серденько розбив її.
Вона ішла все захлинаючись сльозами,
Вона ішла, і все жакливо їй боліло...
Вона ішла і промовляла лиш тремтячими губами:
«А так хотілося лише любити,
А так хотілося, щоб ти мене любив...»

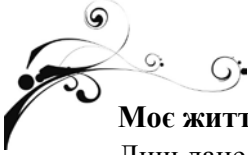

КАТЕРИНА СУПРУНЮК
Е-41

**КОХАННЯ - ЄДИНА ПРИСТРАСТЬ,
ЩО НЕ ВИЗНАЄ НІ МИНУЛОГО,
НІ МАЙБУТНЬОГО**

Оноре де Бальзак

Моє життя – мій найцінніший скарб

Лиш дане Богом аби щось змінити,
Немов художнику палітра фарб,
Та їй потрібен пензлик, щоб ожити.
Життя – це те, що нас приводить в світ,
І те, що з нами до останньої хвилини:
Хоч скільки б не було на віку літ,
У кожному живе серце дитини.
Чомусь надав нам хтось можливість
Прийти у світ, залишити свій слід,
Та мало-хто знайде в собі сміливість
В прекрасному житті не наслідить.
Нам всім дано підкорювати вершини,
Іти вперед крізь сльози на лиці,
Вперед, не дивлячись на ці краплини,
А натовп скаже: дійшли лише оці.
Їх натовп визнає – чого іще бажати?
Без сумніву вони достойні цих похвал,
Але хіба їм треба це казати?
І лісних слів їм не потрібен шквал.
Достатньо знати, що за все життя
Вони зробили все, щоб щось змінити,
Та лиш діла їх йшли у майбуття,
Серця завжди добру були відкриті.

Когда ты думаешь, что в мире нету места
Твоим мечтам, надеждам и стремленьям,
И что ему твое исчезновение лестно –
Твой разум сковывают цепи заточенья.
Идешь ты в них, и шаг стает сложней,
Как будто управляет тобой кто-то,
Ему же, безсменно, наплевать,
Что все же ты когда-то верил в что-то.
Страшнее, что приходит не внезапно,
А лишь по капли отравляет мир,
Который полон подлости и фальши,
Но почему-то был он такой мил.
И в ту минуту смотришь в небо ты,
Которое всегда тебя любило нежно:
И одиночества взрываются мосты,
И в глубине души рождается надежда,
Ведь ты есть частью этой жизни,
Тебе она лишь больше не игра –
Она живет и крепнет в твоём теле
И роль ведь главная тебе отведена.
Твоя улыбка дарит миру счастье,
Твои стремленья выше всех высот,
И пусть проходят мелкие ненастья,
Ведь сам в себя поверить ты же смог!

Can you see the sun
Or is it always raining?

I usually do run
Instead of something saying.
You see the life around,
But not inside of you.
The empty silent sound
Will full you with it too.
Without you I'm lonely,
The feelings I can't hide.
My heart for you is – only
That you will never find.
The rain is like my tears –
Wash every mark of past,
It's made of my bad fears –
They're too hard to last.
I want you to come back
To sit with me together
I'm sure it will help
To change this kind of weather.

Не дозволю любові
Ставити мене на коліна –
Не людина без неї,
Та й з нею рабиня.
Забирай усе, що є:
Душу з подарунком неба;
Ті частинки від серця
Мені більше не треба.
Те, що дарує крила,
Швидко в серце проникає,

Політ, незнаний досі,
Межі всі стирає.
В наші дні не так усе:
Робити маєш те, що всі,
Або ж слова-кинжал
Стирчать в тобі.
Нікому не цікаво,
Чи боляче тобі,
Лиш буркнуть, посміхнувшись:
Будь така, як всі.

Ты можешь жить, не зная слез
И видеть разные цвета,
А можешь просто в буре грез
Сказать: вокруг меня стена.
И цели те, что сам ты ставишь,
Уж очень отбирает сил,
Ну а потом ты сам же скажешь,
Что серый мир тебе не мил.
Когда-то было все прекрасно,
Сейчас, имея это все,
Ты чувствуешь себя несчастным,
Живешь ты дальше – для чего?
В рутину жизни возвращаясь,
Ты как герой второго плана,
Слова, которого начнутся,
Но не кончается реклама.
Ты ждешь, не изменяя ритм,
Ведь к роли этой ты привык –
Она же длится бесконечно,

Годами длиться один миг.
И ждешь каких-то перемен,
Что изменить все может кто-то,
Но не под силу всем вокруг,
Да видишь: нет его – кого-то.
Попробуй, вспомни все цвета,
Сними из глаз очки слепого
И сделай все, чтобы хоть раз
Побыть собою! Еще! Снова!
Ты вспомни теплоту улыбки
И радость солнечного дня,
И как приятно, что согреет
Она всех-всех вокруг тебя.
Не стой, ведь жить совсем не сложно,
Пусть радость в сердце начнет биться
И лишь открой ты в сердце дверцу,
Чтоб навсегда там поселиться.
Запомни – жизнь сложна настолько,
Насколько ты ее поставишь,
И знай, что ценное – все просто,
Лишь ты об этом забываешь.

Я - не жінка, але вже й не дитина.
Я щодня відкриваю нове.
Перехожий лиш скаже «Людина»,
Та стандарт не відкриє мене.
Я одна, я така, яка є,
І свій світ я формую сама.
В мене цілі та ролі тут є,

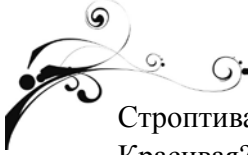

І для створення чогось дана.
Я іду та торую свій шлях.
Це може здатися дивним,
Де в усіх лиш одне на вустах,
Своїй цілі лишатися вірним.
В мене безліч питань до життя,
Але відповідь чути не хочу,
Бо дечого краще не знати
Щоб втікати від цього щоночі.
Так, жорстока, я це визнаю,
А моментами добра та ніжна.
Просто я лиш формую себе
І проблема для цього не лишня.
Готова іти уперед до мети,
Щось залишити нашій планеті,
Та навіть в реальному сні
Не залишу я слів у куплеті.

Тебя больше нет. Ты ушел в неизвестность своих столь приземленных стремлений. А я готова жить, но не готова потерять себя. Уж слишком малая твоя цена, а знание цены дано только товару. Я же – девушка, которая будет счастливой не назло тебе или еще кому-то, а просто потому, что сама этого хочет. Я люблю жизнь, а к тебе ничего не чувствовала. Извини. Ты тень прошлого и я тебя забыла. Отпускаю свои воспоминания и освобождаю свое сознание. Ведь мудрой женщине не нужно искать – ей всего лишь нужно позволить себя найти.

Строптивая? Быть может.
Красивая? Увы
Лишь только идеалу
Затмить ее черты.
И нежный взгляд кокетки,
И чистой правды фарс,
Она в тени бывает
Лишь от влюбленных глаз.
Ей комплимент не лестен
Да, правда, ни к чему,
Ведь знает, что достойна,
Зачем ставить цену?
И гордым тон бывает,
И неприступным лик,
Но эта хладность крови
Видна в ней лишь на миг.
Но сможет ли понять он
Всю сложность простоты?
Достойным он быть должен
Пленяя ее мечты.

This shiny day we want to say
And spring confirms that it is true
'Cause angels every minute pray
About best creation – about you.

All the flowers you received
Can't be compared with your beauty,

And its brightness must be saved
And every man insists to be on duty.

We wish to see your happy smile
Because it's warmer than the sunshine;
Today world stops clock for a while
For only woman just to outline.

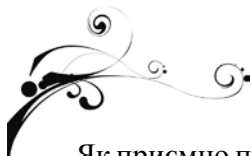
Життя несе мене на хвилях?
Та повертає що є сили.
Усе-усе, що планувала,
І те, чого вже не чекала,
Думки ці хвилі потопили.
Воно пливе малим потічком,
Та його сила рівна річці,
І як би хвиля не косила –
Не можу знати його силу, –
Ось так пливу на цій водичці.
І це не просто так – дорога,
Та й навіть не чиясь вимога.
Це те, що просто накриває,
Тебе вже прямо запитає
Чи й ця по силі перемога.
І з-під води ти впливаєш,
Повітря чистого вдихаєш,
Обачно дивишся на дно
Та щойно бачив ти його –
Ти просто з пам'яті стираєш.
І хвилі в даль тебе несуть,
Та й з часом бачиш в чому суть:

Або відразу потопаєш,
Або усе ж ти впливаєш,
То ж краще бути чим не будь.

I think you should see
All colors of your life,
And send your thoughts free.
I can show you. I will try.
You told me it's black
Then sometimes it's white
But just turn it back
And look at the sky:
There're different colors –
Just open your eyes.
There's nothing that matters
And deserves your heart cries.
It's life – you can say,
But look at your lie
There's nobody spoiling –
It's you trying to hide.
Don't be scared of truth,
You should not be afraid
Because there's already someone
Who for your life had paid.

...Як приємно прокидатися з цим відчуттям – ти поруч. Цього неможливо пояснити... Лежу та не хочу відкривати очі, хоча б

на мить ще затримати твій образ, твій дотик, ніжну посмішку уві сні. І цілий день світ сповнюється чогось нового, такого незрозумілого, але приємного, теплого. Сльози дощу повільно стікають з вікон, а мені навіть не хочеться це розуміти. Це може виглядати як самообман, але для мене ти справжній, щирий та найкращий. Я вибіжу надвір, щоб відчутти поцілунки маленьких крапель на своєму обличчі. Побачивши це, ти насупиш губи та серйозно скажеш іти в дім, але мене зігрівася ти, твої почуття, відкритість. Пам'ятаєш, як я кутаюсь в ковдру і мені все одно холодно? Ти дивувався чому і посміхався... Просто мене зігрівають твої обійми; думаю, ти це вже розумієш, адже не хочеш мене відпускати. Знову кажеш, що я неслухняна. Ну, що ж поробиш, є трішечки... але мені здається, що це одна з рис, за які ти мене любиш. Знову цілуєш мої веснянки та змушуєш мене червоніти... ну як так можна?! Я не можу це опанувати в собі... але нічого, я звикла... напевно... і не хочу бути іншою, знову грати, адже я знаходжу тебе в собі. Ні, постав мене на землю! Не треба! Ти ж знаєш, я не люблю висоту, але в душі я така рада, що ти мене не слухаєшся. Тому обіймаю тебе за шию та повністю довіряю твоїм рукам – вони нізащо не зроблять мені боляче. Наш дім... на столі стоять дві чашки гарячого чаю. Дивно на скільки добре ти мене знаєш... звичайно ти пам'ятаєш, як я люблю приємні речі, які ти робиш. Маленькі? Так, але від тебе. Просто я не хочу чогось безмежного. Мені достатньо знати те, що ти можеш і хочеш це робити, але найважливіше: я знаю, що потрібна тобі. І для мене ти найкращий чоловік, єдиний... і я готова створити для тебе новий світ, сповнений любові, довіри, підтримки. Так, вже йду. Ні, все добре. Просто замріялась... Чашка улюбленого гарячого чаю, коханий поруч... Як же приємно мріяти, але найщасливіша людина та, мрія якої є реальністю, такою близькою... Що ти сказав? Знову замріялась... І я тебе...

Олексій Курганський
Е-42

**Від кохання до жінки
НАРОДИЛОСЯ ВСЕ ПРЕКРАСНЕ
НА ЗЕМЛІ**

М. Горький

Ей

Живешь - живи, забудь про страх
И каждый день, когда проснешься,
Иди, иди к мечте своей,
Пока чего-то не добьешься.

Ты можешь много повидать
Измены, боли, срама,
Но лишь одно убьет тебя –
Одна старуха-дама.

И все в миг станет словно явь,
Все чудеса – туманом,
Развеются твои мечты,
И жизнь станет дурманом.

И злая тётка, словно нож,
Разрежет твое сердце,
Ты будешь чувствовать любовь
И возжелаешь смерти.

Пусть сгорю я на костре,
Пусть умру от яда,
Пусть мне грудь пробьют мечём,
Лишь только легче бы мне стало.

И я пропал, забылся, сник,
Лишь думал об одном я –
Как затушить в душе пожар
И не залиться скорбью?

Ведь я люблю, и для меня
Её милее нету.
И это всё, что я хочу
На целом белом свете.

И каждый день, проснувшись рано,
Я буду заново страдать,
И буду чувствовать, а значит
Всем телом сердце ощущать.

И вроде всё на своем месте,
И ты живешь, как раньше жил,
Но больше нет у тебя смерти,
Её уже ты пережил.

Любовь - не боль, не страх, не бремя.
Она - не радость, не болезнь.
Любовь, как истинная смелость, -
Желанье в пропасть улететь.

И может, кто меня осудит,
Я не лечу, я лишь стою.
Последний шаг осталось сделать.
Бездонность тянет в темноту.

И не известно, что падение
Мне в жизни может принести.
Одно мне ясно - в неведении
Смогу звезду свою зажечь.

Люблю тебя одну, навеки,
И никогда не разлюблю.
Ты - Бог мой, ангел мой на свете.
С тобой я всё переживу.

Я видел девушку однажды...
Она сказала мне: «Прощай!»
Мне стало горестно, отважно,
За ней я робко зашагал.

Куда ведёт меня дорога?
Куда уносит пустота?
С ума сойду, моя ты кроха,
Тебя я снова разлюблю.

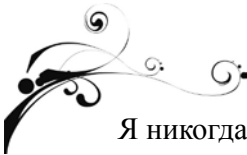
И буду я страдать однажды,
Когда я вспомню о тебе.
Тебе я обещаю дважды:
Забыв тебя, прощу себя.

Ты очень этого хотела -
Уйти и сердце не разить.
Его ты так во мне жалела...
Всё не могу тебя забыть.

Но знаешь, встретил я другую.
Пусть, не похожа на тебя,
И знаю, не смогу слепую
Любовь познать я никогда.

И каждый день для меня праздник,
Мне больше некогда страдать.
Я словно снова первоклассник
Хочу любить, желать, мечтать.

Я никогда не верил в чудо,
Я не бросал невзрачных фраз,
Единственное знал, что буду
Я отвечать за них не раз!

Однажды будет жизнь прекрасна,
Однажды буду счастлив я.
И верю в то, что не напрасно
Безмерно я люблю тебя!

Всё изменила ты без спроса.
В душе измученной моей.
И не могу я без вопроса,
Что делать дальше будешь с ней?

Я до тебя не унывал
И ничего я не боялся,
Как будто всё о тебе знал,
С тобой я вовсе не стеснялся.

И больно щёлкнула судьба
Мне круто жизнь этим сменив.
Теперь я больше никогда
Не буду призрачно счастлив.

Я буду жить как никогда,
Возможно не пойму я.
И буду я счастлив всегда,
Любя тебя родную!

И много в жизни пережить
Мне предначертано с тобою.
Я буду радостно стареть,
Быть целостным душою!

ОКСАНА МАКАРЕНКО

Е-42

**ВСЕ БІЛЬШЕ СПОГАДІВ
І МЕНШЕ СПОДІВАНЬ...**

Довідка

На початку серпня я зйду з розуму
А може вкінці
Але зйду

Зйду бо не буде тебе
А будуть інші
Але не ти

Сьогодні я думаю так
А не хочу
Але думаю

Знаю що побачу тебе
А коли... не знаю
Але знаю

Люблю тебе до смерті
А не розумію до пекла
Але люблю

Завжди бачу нас разом
А ти напевно ні
Але ми разом... бачиш??

Ми стоїмо поряд
Ти тримаєш мене
За руку і за талію і
За язик за душу
Я обіймаю твої плечі
І голову і ноги і губи
І серце

Ми в центрі великого міста
Міста планети
Міста всесвіту

Ти любиш мене
Сон
Кінець
Лише початок

2008

Там хтось є...

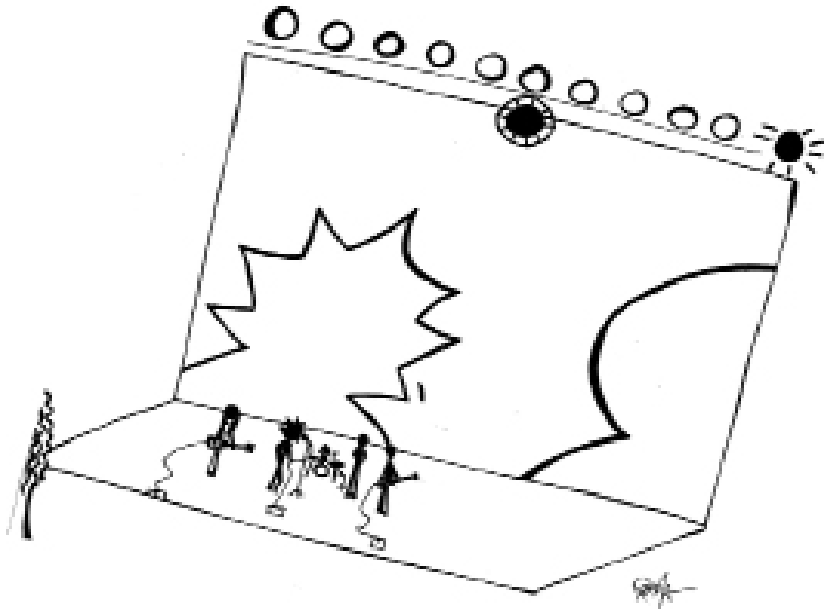
Крик музики
І вибух в голові
Тиск серця губиться
В смертельній тишині
Твоїх пустих очей
Я знову вільна
Але я твоя
Тобою зачарована
А може то не я?...?

.....
В терпкій воді
У дощ
Під ковдрою
Покинута одна

.....
І літом на траві
Мене там теж нема???

2008

ФЕСТ*и

Я задихалась чарівним вітром
Я отруїлась рожевим сміхом
Я закохалась музичним ритмом
Я розбивалась небесним світлом

Я умивалась гірською вродою
Я напивалась блакитно свободою
Я загравалась солодкою тишею*
Я поверталась невинно іншою

.....

2009

У перший день весни

У перший день весни
Дарують квіти
А я тобі не подарую
Дай мені!

У перший день весни
В сонця похмілля
А ми з тобою не пили
Пиши мені!

У перший день весни
Прощають
А я тебе не відпущу
Прости мені!

У перший день весни...
У перший день весни.....
У перший день весни?....!

Сьогодні накривав нас сніг
Він падав мокро... дрібно-дрібно
Котився стомлений до ніг
І по щоках так тік повільно

І розтавав в губах до сліз
Горів світився божевільно
Такий весною теплий сніг
Він зникне – завтра буде дивно

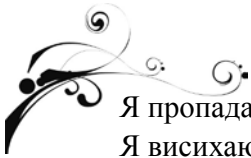

Літо

Чорно-біла спека замучує
Другий рік тихо в комі лежу
Прокидаюсь у сірих сутінках
Ніби знову зараз засну

І рятує серцевий напад
Від падіння із даху свого
І стікає потоком отруйним
Присутність біля мене нікого

Замальовую теплі сльози
В синьожовтий ряд темного неба
За парканом у землю закопую
Усе те чого вже не треба

Імунітет....

Я пропадаю на густому полі
Я висихаю у воді сама
Я потухаю у вогні чужому
Я завмираю
Бачу
То зима

Я заблукала бо пуста дорога
Я захворіла бо дощу нема
Я зацімліла бо чарівно гола
Я зачерствіла
Бачу
То зима

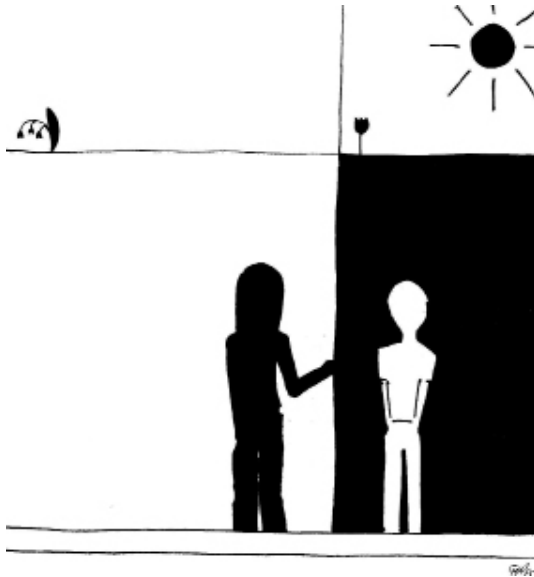

Це гра (потрібне вибрати)

Я люблю / Не люблю
Тебе / Нікого
... / Знову
Я забуваю / Думаю
Про / Тебе
Сьогодні / Минуле
Особливо / Завжди
Байдужість / Турбота
Музика / Мовчання
Все / Все
Ти / Мені
Нічого / Але
Не вмію / Вмію
Не кохати / Кохати

2007

РУСЛАН КАСЬЯНЕНКО
Е-42

**НЕ КОЖЕН УМІЄ ТАНЦЮВАТИ
ПІД МУЗИКУ МАЙБУТНЬОГО**

Станіслав Єжи Лец

Вона

Немов пензлика чарівного мазок,
Цей день осінній кличе у танок.
В душі так добре, та бринить сльоза,
Як плаче скрипка в скрипаля,
Бо із храму мого тіла пішла назавжди вона.

Вона забула про любов,
Про ту пролиту кров,
Що лиш для неї я померти був готовий,
І зняти зірку з неба,
І в пекло знову й знову...

Вона зійшла з мого життя,
Як крига з річок, в небуття.
Забула, що моєю була,
Що клявся їй на серці я:
Любити, оберігати,
як промінь сонця землю, пригортати.

Зів'янув я, засох,
Перетворився в порошок, у пісок.
Листком пожовклим додолу полетів
Так, наче сам Бог того хотів.
Та бачив я, що не один такий,
Що не врятує нас поцілунок вже й палкий –
Навколо листя також полягло,
І янголя маленьке снігу принесло.

Накрило нас – борців за щастя,
Приспало нас – борців за волю;
Навколішках схилившись,
Закінчило писати нашу долю...

У неї очі мишки, що прагне вкрасти сир у кішки,
Вона тендітна, немов крига рання,
Що прагне два береги поєднати коханням.
Легка, немов пахучая мімоза,
У сонця молить дня дикая рожа.
Вірна своїм бажанням чистим,
Як вірні зорі синьому небу.
Відкрита і прозора, і чиста як кришталь,
Цнотлива і довірлива, як шовкова вуаль.
Хотіла покохати його порою,
Коли історія весни була написана росою.
Не ночувала вперше вдома –
А чи була із ним знайома?
Чи йшла за покликом, напившись рому?
Перша любов навчила думати головою,
На твоє тіло юне сльози текли рікою.
Він не сказав ні слова, лише тримав руками.
Відкрила очі тобі тиша
І совість запищала, немов миша,
І душу зірвав крик...
А він не брав ключі від твого серця,
А він ніхто, і зветь його ніяк,
А він давно уже на все забив...

* * *

Зима без снігу,
Дихає сира земля,
Мій розум кригу
В очах гарячих розганя.

54

Вже час кувати залізо,
Скріплювати свої серця,
Чарівна моя Маркізо,
Прийми дарунок з-під вінця.

Душа гуля по полю –
Самотня сирота з плачем,
Народ хоче здобути волю –
Однаково чи словом, чи мечем.

Давай поберемось з тобою!
Я кинусь у обійми долі,
Приймеш мене дощем, водою,
Станцюємо востаннє танець в колі.

Героєм буду я довіку,
Бо вибір мій – могутній крок,
Здіймуся птахом із твоїх повік,
І заспіваємо весняний рок.

Будеш дружиною мені,
І стану королем я пекла.
Безсмертним буду я,
Бо неможливо, щоб смерть була вдовою...
О, ні, ні, ні!!!
О, так. Це лише сон.
В мені пульсує в тон
Червоно-темна кров,
І руки теплі,
І розум ясний,
Люблю життя,
Зелений світ прекрасний!

* * *

Дим осінній, немов туман пухнастий,
Лягає вздовж холодного асфальту.
Проміння фар машинних
Пронизує цю білу гущу.
О, день тепла останній,
Тебе я не відпущу!
Ти голову мені дурманом закрутив,
Вітром безсилим підняв, поніс,
У небо кинув й обдурив...
Чарівним сріблом павутини
Мої повіки фарбував –
До землі сирої я навколішках припав
І що завтра все це (немов від страху) побіліє
Я не знав.

Брюнетка кароока
Зв'язала обидва мої ока.
Від неї погляду не відведу...
В думках до неї навіть я не підійду –
Не смію турбувати цю неземну незайману красу.
Цей еталон жіночої звабливості
У часі в майбутнє я перенесу.

Шкіра чутлива, немов шовк;
Дивлюсь їй в очі – дикий вовк.
Волосся виблискує, як лезо шаблі,
Тріпоче, як павутина інесм покрита –
Творцем Землі для неї лиш сповита.
Її бажаю більше сонця.

Оченьта зиркають, як два віконця,
Вуста червоні і горять,
Немов дві стрічки майорять.
Голос хвилюючий, як звук трембіти,
Подих легкий, як штиль на морі –
За що я посланий таке терпіти?

Розумна й мудра, чиста і прозора...
Немов кришталь гірський,
Її посмішка звуча.
Її поклоняються всі однолюби,
А решта просто голову втрача.

Зима

Сонце вставало зі Сходу
Ясне й прозоре, усміхнене,
Але скляне, немов дивився в воду.
В його очах я не знайшов уже тепла,
Що мало б наші звеселять серця.

Наче не для того вже на землю послане,
Не та одвічна місія його,
Мов на каторгу як заслане.
В кутку купола небесного
Тихенько причаїлось –
Сповна вже сліз гірких напилось.
Лише зиркає зі ставень вниз,
А гладь небесна, немов тюль, скотився під карниз
Аж до горизонту,
Котрий давно у природи потребує ремонту,
Бо покусали його звірі люті,
Залишили в веселки на розпутті.

Із неба знову сиплеться мука,
Хтозна де цілий рік вона була.
Накрило землю білим пухом,
Красуні пурхають в повітрі хаотичним рухом.
Танок ведуть під звуки вальсу,
Здіймаються, кружляють у карнавалі танцювальному.
І до землі злітаються
Сідають за бенкетний стіл,
І на ніч залишаються,
А зранку – знову в вир.

Говорять

Говорять, що прокляття – це коли
Ти не відчув кохання у житті.
Проте скажу я їм,
Що все насправді навпаки,
Скажу їм, як мучиться у грудях серце,
Пече, скрегоче, й розум над ним регоче.

Скажу їм, як себе почуваю,
Коли кохання взаємного не відчуваю.
Скажу, нехай не переймаються,
А ділом корисним в житті займаються,
Кохання лиш взаємного хай домагаються,
А ні, хай безглуздим не маються.
Бо всьому на світі пара є,
Бо голуб без голубки сльози лле,
Бо кит без китиці у морі помре,
Бо жук без жучихи крила зіб'є.

Свобода

Волосся ніжно вітер рве...
Вуста тріпочуть, обійняти його хочуть...
Повіки непорушні, як крила янгольські,
Тягарем земним закуті.
Кусок граніту в грудях тарабанить –
З-за ґрат тілесних вискочить бажає –
Бо воля його манить.
Язик прикутий до зубів,
Як пес на ланцюгу сидів.
А на губах кайдани й привороти,
Щоб правди в вічі їм нікому не змолоти.
Думки покинули свою домівку –
Не хочуть більше чути про життя маківку.
І ноги вже не слухають мене,
Бредуть по світу, наче страх жене.

Інколи так хочеться упасти і пливти
Човном розбитим до берегів розмитих.
Іноді – злетіти, стрибнути у небо
Яструбом швидким, котрий пірнає в хмару з поглядом витким;

Омити свіжістю своє чоло,
Що від заборон уже сплигло,
Й закляття зняти, в лісах чар-зілля відшукати,
І кричати усе, що схочу,
Доки голову собі не заморочу.
Знову очі наповнити блиском –
В озер блакитних забрати його нишком.
А їм зоставить глибіню душі моєї,
Нехай сповна наповнять всі криниці нею.
І згодом пута розірву,
Відчую холод я в обіймах сонця –
На мить немов помру...
Але воскресну знов, перероджусь у постать оборонця,
Котрий повстане над землею
І волю кожному роздасть:
Чи то цигану, чи єврею...

Ти зайвий...

Коли здається, що ти зайвий,
Немов прихід дощу узимку,
Ти прагнеш для душі знайти куточок фанний,
Й звести думки в тісну шпаринку.
Ти хочеш плакати, як дитя,
Та гордість стискує серця.
Ти хочеш крикнута: «Я люблю!»
Але боїшся відповідь почути: «Не терплю...»
Сидиш біля розбитого життя корита,
Навколо шиї зав'язка сповита.
Й крила за спиною облетіли,
Й очі у безодні почуттів зчорніли.

Самотній ясен у гаю стояв,
Берізку білолицю все життя чекав.
Букет із квітів щовесни збирав,
Улітку корону пишну одягав,
А восени долівку золотом встеляв.
Прийшла зима і час скінчився,
Та ясен все у даль дивився,
Хоча весь голий і блідий, скрипучий і старий;
Кохану з лісу виглядав...

Отак буває й люди, як дерева –
Чекають поки прийде краси єдина королева.
Але не розуміють, що інь та янь –
Це Північ й Південь –
Загибель всяких сподівань!
І правильно з них робить той,
Хто думає ось так:
Кохать на мить не варто,
А вічно неможливо.

Не обманюй себе

Я подарував собі китайські троянди
У час сонцестояння у зеніті,
Бо так прижмурилися мої очі,
Що світ цей не сприймаю за живий.

Живу немов лисиця серед волі,
Як свій серед чужих
І не сприймаюся своїми.
Малюю різнобарвні п'єси я Ван Гога,
Та думаю про них як про мурах –
Про тих, що повзають зі мною по землі
І щирість втратили свою, немов черешні відцвіли.
Плюють у очі найдорожчим людям,
Пластують блазнем перед нелюбом своїм,
Удень одягненні у шати білі,
А уночі міняють свою вроду,
Бо хочуть із двох криниць випити воду,
Бо хочуть бути богами на Олімпі, і
Не втратити змогу подуріти.

А треба жити просто
Й не лицемірити у просо,
Потрібно душу відкривать прозоро.
І говорить гарячі прози,
Якщо ти думаєш, що варті ті погрози
Тим людям, котрі не чинять правильно.
А ні, то просто будь собою,
Й не змішуй кров з водою.

В дитсадку шанують Вовку:
Склав сучасну скоромовку,
Спонсор, сесія, оренда,
Меморандум, референдум,
Фірма, біржа, резонанс,
Корпорація, альянс.
Рух, символіка, парламент,
Ринок, мафія, регламент,
Клерк, консенсус, депутат,
Синдикат, сертифікат.
Незалежність, перспектива,
СНД, альтернатива.
Акт, концесія, прогрес,
Екологія, АЕС,
Партократія, блокада,
Плюралізм, реформа, рада.
Бізнес, банк, бюджет, прем'єр,
Нонсенс, брокер, рекетир,
Диктатура, криза, право,
Автономія, держава.
Міф, інфляція, прогрес,
Провокація, конгрес.
Суд, репресія, структура,
Брифінг, з'їзд, номенклатура,
Рента, бартер, прецедент,
Толерантність, президент.
Демократія, закон...
Все! Поїду працювати я в ООН ☺☺☺

Андрій Кучер
Е-42

Одне сьогодні коштує двох завтра

Франклін Рузвельт

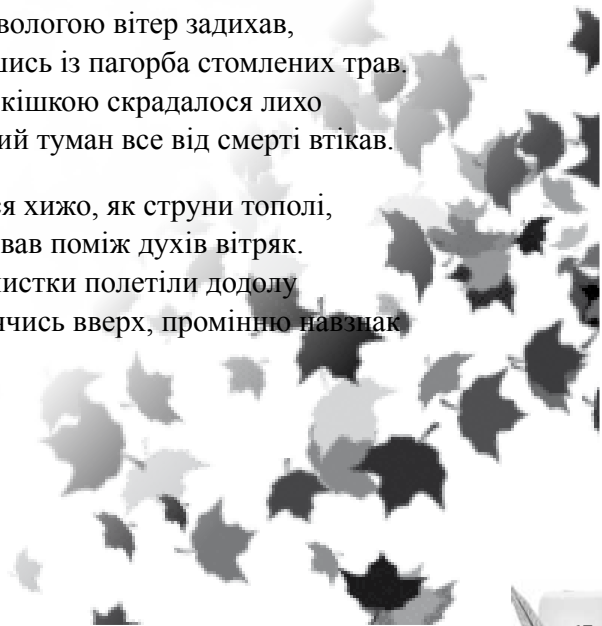
Здійнялись ворони у пасмурне небо,
Помрякли надії, лишилися шурі.
На місяць молитись, боятись не треба
Відкрити всі вікна в квартирі душі.

Дивитись у очі сумним перехожим,
Зліпити із глини маленький вогонь,
Зібрати в кишеню всі тіні дороги,
Зігріти теплом дерев'яних долонь.

Вода закипіла і знов засміялась,
А серце затихло, як місто вночі.
І верба із сонцем тихенько прощались,
Роздавши кульбабам від неба ключі.

Теплом і вологою вітер задихав,
Спустившись із пагорба стомлених трав.
І чорною кішкою скрадалося лихо
Старенький туман все від смерті втікав.

Напнулися хижо, як струни тополі,
І затанцював поміж духів вітряк.
Останні листки полетіли додолу
Все дивлячись вверх, промінню навзнак

Ти знаєш?
Не знаєш?!
Кохаєш?
Блукаєш
Між вовками...
Шукаєш??
Шукаєш щастя у багні...
Твоя краса -
Усе що маєш,
А подаруєш ти мені?
Позичиш в неба павутини,
Й заплутаєш в своїх очах.
Не знаєш?
Ще не знаєш?
Та я б усе...Лише тобі
Лиш страх...
Лиш небо, лише казка,
Легенда, міф, частинка сну
Палке бажання,
Дивна маска,
Лиш казка.
Лиш вона
Одна.

Тетяна Харитонюк
ЕК-43

**НЕ ПИТАЙ, ЩО ТВОЯ БАТЬКІВЩИНА
МОЖЕ ЗРОБИТИ ДЛЯ ТЕБЕ, - СПИТАЙ,
ЩО ТИ МОЖЕШ ЗРОБИТИ
ДЛЯ СВОЄЇ БАТЬКІВЩИНИ**

Франклін Рузвельт

Україна снилася щодня (оповідання)

I

До сусідки Орісі Федорівни Оленка заходила частенько: тільки случиться вільна хвилинка - вже й біжить. Мов магнітом тягнуло до баби Оришки (найчастіше саме так кликали її на вулиці). Жила вона багато років самотньою. Чому одинока, питати якось не наслідувалися, сама ж вона була мовчазною, тихою. Та ще й хата стояла у глибині саду, далеко од вулиці, може, й тому мало хто навідувався до старенької.

У гості до баби Оришки Оленка потрапила випадково. Тієї осені щедро вродила грушка. Посеред саду Орісі Федорівни вгніздилася здоровенна дичка, пишна, кучерява. Обліпилася дріботинням грушечок, як рамка бджолами. Та грушечки хоч і «дикі», та не такі вже й кислі, як про них розказують. Насипалося під грушку стільки, що, мабуть, найупертіший математик збився б, збираючи та рахуючи їх.

Господарства сусідка не тримала, окрім курей, сама ж, зрозуміло, таку силу садового врожаю не з'їсть, от і гукнула якось сусідських дітей назбирати гниличок, що застелили півсаду і пахли тепер чи то медом і м'ятою, чи то соняшниковим насінням, чи ще чимось дуже приємним. Кожному ці пахощі нагадували щось своє.

Збирали діти гнилички тієї осені довго: аж поки вся не обтрусилася дичка. Баба Оришка допомагала їм, вишукувала і піднімала із трави найбільші з поміж дріботушок, і майже весь час була мовчазною. Перекинетесь з дітлахами словом-другим – і знову мовчить. А всі передчували: знає Оріся Федорівна

багато цікавого, та чому ж не хоче відкритися, що примушує її мовчати?

Якось днів зо два Орісі Федорівни не було видно на подвір'ї. Оленка вирішила зайти до баби Оришки, цього разу без запрошення. Чи не сталося чого? І справді, сусідка захворіла. Старенька важко пересувалася по кімнаті: нестерпно боліли ноги. «Добре, що заглянула до баби Оришки сьогодні, – подумала Оленка, – може чим допоможу». Допомоги баба Оришка тепер потребувала щодня. Та й Оленці приємно було пригостити завжди щедру сусідку власноруч спеченими пиріжками чи печивом.

Оленка заходила до Орісі Федорівни, як тільки закінчувала з уроками, несла бабі Оришці гостинці, заварювала чаю їй, а та просила посидіти хвилинку-другу, питала, як там справи шкільні...

Якось за чаєм Оленка несміло спитала:

– Бабо Оришко, а чому ви самі живете?

Здавалосьь, так само несміло Оріся Федорівна почала розповідь. Не розповідь – сповідь. Сповідь на схилі літ. І відкрилася баба Оришка Оленці несподівано для себе, бо знала, що ніхто й ніколи не змусить її говорити про минуле. Ніхто й не змушував: просто прийшов час і для цієї сповіді.

II

– Орісю, тримай! Невисокий юнак з юрби передав синьо-жовтий прапор саме їй, Орісі Бойко, високій, вродливій дівчині, що разом з іншими вийшла тієї неділі на збори. Усі, хто прийшов на майдан, не називали зібрання ні демократією, ні страйком, казали, що йдуть на збори. Оріся теж йшла разом з подругами.

Виступали палко й урочисто. Говорили про волю України, суверенітет, про роки рабського поневолення.

Думки сплуталися у голові, роїлися, як бджоли у вулику, і поміж них, думок, вирізнялася одна: я тримаю у руках прапор України, майбутньої України, саме мені доручили нести його. Міцно стискала, древко, здавалося, знамено саме могло, вислизнувши з рук, прорватися до трибуни.

Переповнені почуттям радості, розходилися по домівках.

Урочиста хода наснилася Орисі й уночі. Бачила дівчина себе, упевнену, радісну, поруч із друзями, чула вигуки «Слава Україні», і як разом з іншими відповідала: «Героям слава». Бачила, як чийсь брудні ручища вихопили древко прапора, рвонули з дівочих рук, кинули стяг під ноги: ураз всі щезли; лишилася Орися сама серед майдану; раптово навколо піднялися дерева, стало темно і страшно.

... Наступного дня до Орисі прийшли гості: правда гостями їх назвати важко: непрохані, вони завжди гірші татарина (так проговорювала Оленці бабуся). Спитали ім'я, наказали зібрати найнеобхідніші речі, харчів на три доби і повели до поліцейського відділку. Тільки згодом родина довідалася, що забрали з дому на довгих 10 літ. Як мовиться, без суду і слідства.

Дев'ятнадцятий, двадцятий, двадцять перший...

III

Морози тієї зими видалися справді сибірськими. Стовпчик термометра спускався до 35° за Цельсієм.

На ногах – біті валянки. Їх знімали, хіба що, коли лягали спати. Душогрійка заважала працювати: робила Орисю неповороткою. От чого аж ніяк не могли собі дозволити дівчата, то це рукавиць. Та хіба ж у рукавицях працюватимеш з голкою?

...Швачкою Орися мріяла стати з дитинства. З поміж трьох сестер, що були старші від неї, шила найкраще, то й опанувала швейну справу досить швидко. Чи ж думала, що доведеться

колись віддати їй 10 найкращих літ у таборі, колонії, як казали ті, хто ділив з нею дні заслання.

Життя не було для Орісі виснажливим. Улюблена справа рятувала, здавалося, у нестерпні хвилини відчаю, туги за домівкою, за рідним Поліссям. Шила, вкладаючи душу у кожну річ, не зважала на те, хто носитиме її виріб.

Якось до рук Орісі потрапив згорток жовтого шовку. Пригорнула до грудей, до синьої спецівки, закрутилися пекучі сльози в очах, щось важке підступило під горло. Згадалося рідне село, мати і чомусь саме у полотняній сорочці-вишивці. Згадалося оте «Орісю! Тримай!» – і відступила сльози на волю... Довго плакала, виливаючи гірку тугу. Колеги не пробували заспокоїти: хай виплачеться, може полегшає на душі.

Оріся схлипувала і ніби сама у себе запитувала:

– За віщо?! Кому я зробила зле? Я ж нікого не вбила, нічого не вкрала! Завіщо?!

Притулилась до холодної стіни майстерні, довго стояла в задумі, спам'яталася лише тоді, як бригадир, жінка років 45, росіянка за національністю, весела, говірка, радісно сповістила:

– Дівчатонька! Масмо незвичайне замовлення: 6 вечірніх суконь; ось розміри, а ось і матеріали.

Ї Анна Петрівна (так звали бригадира) подала списаний аркуш і згортки тканини.

І знову Оріся з головою в роботі, віддана улюбленій справі, не пам'ятає про образи, біди. А за кілька днів - бал, справжній бал Попелюшок: дівчатам дозволено приміряти вечірні сукні. І як же вони личать кожній із них! І справді, Попелюшки під час балу. От тільки про казкових мишей і гарбуза довелося згадати через кілька хвилин: пишне вбрання незабаром кудись відправили. Казали потім, що до Москви, комусь із «кремлівських» дружин.

IV

Україна снилася Орисі чи не щодня. То вродливою високою дівчиною у пишному вінку з квітів бачила її, то просто бродила Орися рідним лугом понад Горинню, то вривалася в її сон рідна земля пахощами весняного гаю.

Не притупилися спогади і з роками. Та от що диво: вербичка над ставком, що неподалік хати, росла протягом усіх снів, ставок дещо змілів, заріс осокою з одного кутка, з іншого – татарським зіллям. І тільки маму бачила все ще молодою, сильною і неодмінно чи то у традиційній сорочці, чи за «жіночою» роботою (мати любила вишивати хрестиком).

Не часто отримувала листи: не всі знаходили дорогу до «тюрми». А ті, що потрапляли до Орисиних рук, прочитувалися двічі, тричі, і берегла їх дівчина, як скарб дорогоцінний. Їх і додому забрала після звільнення.

У листах мати бідкалася, що життя ніби й посміхнулося, і крамницю в селі відкрили, а от невесело якось, боязко, чи що, у своєму кутку. Та нехай. Аби тільки доня здоровою повернулася. Якось-то воно буде.

Довгими зимовими вечорами наспівувала українські мелодії – аж заслуховувалися подруги по нещастю, милувалися міцним, чистим голосом. Хвалили. Оріся ніяково усміхалася, казала, що не вартує такої уваги, а для себе знала: співає щиро, пісня лине від серця.

Співаючи, засинала, і знову линула на рідну землю.

V

Надворі давно споночіло. Телевізор не вмикали – зайвий він сьогодні. Оріся Федорівна виливала свою душу, усе, що складалося у ній по краплині багато довгих літ. Без образи згадувала членів своєї бригади у далекому краї, навпаки, дякувала Богові, що послав на її шляху тих людей; не сумувала, здавалося, і за втраченими молодими літами (хоч заміж так і не вийшла!), непокоїло стару вже жінку щось інше, ятрило серце, не давало спокою.

Якось посмутніла баба Оришка, голос став неспокійним:- От за чим шкодую у житті, то це за тим, що не стала Україна незалежною. Терплячий наш народ. Надто терплячий. В усі часи гнули спину то на одних, то на інших, а на себе працювати так і не довелося. Почути б за життя радісну звістку - тоді й померати було б легше. А так...

...Оріся Федорівна не дожила до очікуваного дня рівно півроку, а чекала його, мабуть, відтоді, як прийняла з дужих юначих рук синьо-жовте знамено, почувла оте «Орісю! Тримай!». Усе життя картала себе за те, що дозволила відібрати у себе національний прапор, хай навіть уві сні.

Ховали Орісю Федорівну без особливих почестей, тихо. Знали односельці, що відбувала десятирічне заслання десь у Сибіру.

Оленка знала, що ховають справжню Українку.

Не окраїна!

– Україна – це воєводство
Польщі? – запитав Вільям.

– Ні! Україна – суверенна
державна, – відповіла Неоніла
Павлівна. – Хіба ви не знаєте
нашого Шевченка?

– О, так! Знаю! То видатний
футболіст ще й вірші пише?
*(Із розмови, що відбулася наприкінці
2002 року в одній зі шкіл Англії)*

І велась розмова аж до вечора
Про футбол і про слов'янський світ,
І про двох Шевченків, що приречені
Славити Вкраїну сотні літ .
Хоч між ними не один рік – півтора літ,
Та єднає їх навек одна земля.
Вільям знав того, хто топче рясту цвіт,
Та не чув про слово Кобзаря.
Й тихо полились слова Тарасові,
Зазвучав і Байрон, і Шекспір,
Давні вже, а не скорились часові,
Хоч пожовк, немов листок, папір.
І, здається, милі покоротшали,
Ближчим став туманний Альбїон
І вологими, як завжди, ночами
Проганя «Кобзар» чий-небудь сон.
Ні! Не воєводство! Не колонія!
Не окраїна земель чужих!..
В почуттів сум'ятті у полоні я,
Коли чую про синів твоїх!

2004 рік.

Гущавина

Ясніє бік один, а інший — ні...
Не знаєш, де колючки, де троянди.
Чи здіймеш згодом крила вдалині,
Чи таїну пізнаєш твору Данте?
Якщо ж у вирі неба і землі
Разючий біль зіб'є умить з дороги,
Повіки підніми, всміхнись і йди,
І не чекай від інших допомоги.
Коли ж у твані друга залишив
Й химери зріють в пам'яті щомиті,
То повернись, врятуй, хоч не просив,
І чайкою пізнай красу блакиті.
Здається, ніби камінь на душі,
Як лиш відчуєш, що черствіє думка...
Вже, мабуть, краще босим на дощі
У блискавки благати порятунку.
Та згірш нема, коли без почуттів
Живеш на світі, бо вони відсутні.
Тоді лиш бійся, бо немає слів,
Щоб щось казати про твоє майбутнє.

2005 р.

Балада повернення

Підносив пісню дужий вітер
Над верховіття, в небеса,
А на землі—пора для квітів
І зовсім неземна краса.

Горять тюльпани, мов жарини,
В старечих жилавих руках...
В селі сьогодні роковини:
До цвинтаря – весь людний шлях.
Сюди приїхали здалеку,
Здолавши чималеньку путь,
Львів'яни і житомиряни,
Тернополяни також тут.
І сивочолі, й зовсім білі
(Мов памороззю залило,
Мов тільки-тільки з заметілі),
Спада волосся на чоло.
Поважні(літ, мабуть, до сотні!)
Колишні юнки й юнаки
Злетілись і зійшлись сьогодні,
Либонь, забувши про роки.
Бо кличе совість, серце кличе,
Поліський дух лісів і піль.
В старечих стомлених обличчях—
Журба і радість, щастя й біль.
Усі в строю, хоч небагато
Лишилося серед живих
З далекої війни солдатів,
Колись вродливих, молодих...
Лягають квіти на могилу..
Схилили стяги... Тихне спів...
У піднебесі на хвилину,
Здається, й жайвір занімів.
У грудях серце мірно стука:
П'ятдесят дев'ять.. Шістдесят...
Незвично тисне тиша в вухах
А цвинтар—мов квітучий сад.

Йому цвісти – та не родити:
То сад мовчання й самоти.
Акацій білопінні віти
Схилились ніжно на хрести.
П'янка черемха, кущ калини
І терен дикий тут цвітуть...
О, скільки вас по Україні,
Могил, що братськими зовуть!
І безіменних, і забутих,
І недоглянутих. А ми
Чи зможемо колись збагнути,
Чому буває так з людьми?

Село прийшло на роковини,
Як на народний прийшло.
Аж через шість десятків років
Ім'я могилі цій дало.
«Десь там, далеко на Волині...» —
Злетіла пісня дзвінко ввись,
І стяги кольору малини
Високо вгору піднялись.
І прапор вільної держави
На вітрі теж затріпотів,
І, повний гордості і слави,
Гучний лунав далеко спів.
Були промови, стислі й щирі
(Скупі селяни на слова!)
Про те, що живемо у мирі,
Що небо синє, а трава

Не злита кров'ю і не збита
Чужинців чоботом німим,
Що от-от заквітує жито
Наллється колосом гучним.
Про те, що шість десятків років
Біля могил цих неспроста
Чийсь топтали стежку кроки
Та німувала німота.
Не знав ніхто... Чи ми не знали,
Чия могила у селі?
А ті, що знали, ті мовчали
З тавром печалі на чолі.
– А що я, людоньки, скажу вам? –
Вже літня жінка підвелась
І мікрофон незвично якось
В тремтячі руки узяла.
І ніби сторінки гортала
Та очі мружила весь час:
– Ото лиш те й запам'ятала,
Як у село бійців до нас
Несли. (Була ж тоді малою:
Літ десять може вже й було),
Ішли не як завжди, юрбою, —
По троє-четверо ішло.
Попереду – у вишиванках –
дівчата, гарнії з лица,
Усе квітками вистеляли
Останню путь отим бійцям.
Вели коня поперед кожним, –
Вони ж такі ще молоді! –
Без сліз і згадувать не можна,
А що вже плакали тоді!

Сльозу з очей змахнула строго,
На мить замовкла. Стихли всі.
– А їх несли усю дорогу
Із цуманських аж ген лісів!
Ото лиш те й запам'ятала, –
І знов в очах скупа сльоза:
А що могилку прибирала,
То хіба хтось коли казав?
Не наші, бачте, іздалеку,
Та в нашій впали стороні,
Прийнявши смерть таку нелегку...
Як звуть – не відала я, ні.
І знов здіймав у небо вітер
Повстанську пісню голосну,
І пахли на могилі квіти,
Нагадуючи про весну.
Про те, що «сурми їм не грали»
І про останній смертний бій.
Тут, перед цвинтарем, складали
Осанну славі бойовій.
Їх оточили на світанні
(Відпочивали вояки
Ї не знали, що та ніч остання
Ї заснуть віднині на віки).
А в мріях – край щасливий, вільний,
У снах – завітчана земля,
Та, найдорожча Україна,
Що зайдам світить іздала.
А їх було! Не лиш татари,
І навіть у двадцятий вік
Нещадно землю цю топтали,
Мабуть, хотіли часу лік

Для неї зупинить назавше.
Та є в землі цій ще сини,
Що знають: наше – значить наше, –
І не відступляться вони,
І не відпустять на поталу
Вкраїну-неньку ворогам,
З якого б боку ті не стали,
І не дадуть чужим ногам
Святу цю землю плондрувати.
Хоч в землю ляжуть цю кістями, –
Для них вона – це те ж, що мати.
... А чи такі у неї ми?..

Їх оточили на світанні,
І закипів смертельний бій.
Не стало чути птахів ранніх
На тій галяві лісовій.
Стояли хлопці до останку,
Не шкодували власних сил.
Чи думав хто, щоб рано зранку
Їх кулемет отак скошив?
Хто зрадив? Хто розкрив криївку?
Для кого ворог - рідний брат?
Хто вкоротив повстанцям віку?
Хто юне в них життя забрав?
Умились кров'ю росянисті
Зелені трави молоді,
І на березовому листі – червоно-бурії сліди.
Той горілиць упав на трави,

А той берізоньку обняв
Та так і спить. А цей ось, бравий,
Здається, тільки задрімав...
До них поставлено сторожу
(Бояться й мертвих, як вовків!),
Щоб випадково перехожі
Не схоронили вояків.
І щоб без почестей, без слави
Згнили у цуманських борах,
Мовляв, у них нема держави,
Хіба що в нездійснених снах!
Не встерегли, прорахувались:
Не на своїй вони землі.
Забули, а чи мо' й не знали,
Що лиш запроданці вони.
А ті, хто у бою нерівнім
Ще юні голови поклав,
Зростали й тут ось, на Волині,
Й у них держава є з держав,
І ймення має Україна,
Не та, що скраю, на краю—
В Європи центрі. І єдину,
Найкращу, рідную, свою
Понад усе на цілім світі
Любили серцем, як хто вмів,
Та не судилося дожити
Їм до щасливих, гарних днів.
.. Не встерегли. Як ніч настала,
По-людськи схоронили їх:
Як змовившись, поприбували
Із сіл навколишніх усіх
І молоді, та й старші віком

Чоловіки, сини, брати...
Та тільки ліс той пам'ятає,
Як ту могилу віднайти...
Лиш за трьома аж до світанку
Ішли старі, ішли малі,
І спочивають їх останки
На цвинтарі в чужім селі.

Чуже село, а стало рідним,
Хоча з-під Львова десь були.
За Україну вічну, вільну
Тут, на Волині, полягли.
І знову пісня в небо лине,
А в ній – і радість, і жура:
Синів відважних України
Із небуття встає ім'я.
І радо серце в грудях стука:
Шістдесят дев'ять... Сімдесят...
В строю – і діти, і онуки,
А у руках – український стяг.

2005 рік

МАРІЯ ШНАЙДЕР
ЕК-41

**НЕ БУДЕМО ГОВОРИТИ ПРО ЛЮБОВ,
БО МИ ДОСІ НЕ ЗНАЕМО, ЩО ЦЕ ТАКЕ**

К. Паустовський

Бездіяльність руйнує тіло,
Спокій руйнує душу,
Мовчання руйнує думку.

Тіло відболіло,
Тепер заспокоїтись мушу,
Заграти під чужу дудку.

Сонце в небі біліло,
Струсило на землю стужу,
Сховало літо в сумку.

Чогось іще дуже хотіла.
Та спокоєм все заглушу,
По світу піду із клунком.

Хто вона?
Із таємничим іменем.
Підходить до дверей
І відчиняє їх у безвість.

Скована
Прозорим інеєм,
Ніколи не помре,
Свій хрест їй вічно нести.

Зраджена,
Хоч краща від усіх.

Шукала співчуття
В очах тверезих катів.

Вражена,
Свій розливає сміх.
У іншому житті
Нема чого чекати.

Скривджена.
Не затаїла зла.
Безмежжя у душі
Дарує всім прощення.

Зніжена
Колись вона була.
Та змили все дощі –
Гіркі дощі шалені.

Хто ж вона?
Скажи, ну хто ж вона?
Ні, краще помовчи.
Скажи ім'я святе мені,
але без мене.

Чужі зелені вазони
На тумбі в чужій квартирі
Стали нестерпно жовті,
Бо ми їх не напоїли.

Чужа старесенька люстра
З псевдочеського кришталю

Без світла дорогого
Розбита помирає.

Чужі віконні завіси
Давно уже нечисті,
Вітрами вщерть наліті,
Колишуться урочисто.

Чуже життя промайнуло,
Залишивши на згадку
Лиш слід, який розтане.
А далі – все в порядку.

МАЙЖЕ пісня (варення або медок додати за смаком)

Нема де сховатися.
Нема де подітися.
І ми
Блукаємо дорогами.

Нема де заснути нам.
Не хочеться спати нам.
І ми
Блукаємо шляхами битими.

І далі бачу лиш вогники,
І далі бачу лиш вогники:

То не зорі, то не ліхтарі,
То не очі, не вікна чийсь,
То не Сонце, то не Місяць, і не Венера,
Я не знаю, що то за химера,
І далі я їти тепер боюсь.

Ми блукаємо,
Ми не знайдемо
Притулку в серцях
Самотніх людей,
Бо вони тепер відчужені,
Застуджені
По кімнатах сидять.

П'ють гарячий чай,
Чай із молоком,
Заїдають його солодким медком,
А ми далі ідемо шукати притулку
І щастя.

Я не вірила, що можливо це,
Я не думала: вітер нас несе,
Ми, мов крила,
Ми, мов птахи, летимо.
Чого ще ждемо?

І я буду відчувати щастя,
Бо мене підіймає ласка,
Обіймає зоряне тепло.

Я застуджена,
У кімнаті сиджу.
П'ю гарячий чай
З молоком,
Заїдаю його солодким медком,
І забуті всі казки.

Крила вдерлися
У моє життя,
Крила стерлися.

Я забула, як
Було все у нас,
Як летіли ми
На вітровій спині.

І я не знаю,
Де заховатися.
Я не знаю,
Як нам спіткалося
Горе, горе це:
Крила наші де
Тепер, тепер, тепер?

У кімнаті ми
Знуджені,
Застуджені,
Ноги під пледом зігріті.
Тепер ми квити.

П'ємо чай з молоком,
Заїдаєм його солодким медком,
А далі вже
Нема життя,
Лише одне –
Варення .

Фрейд і Нострадамус –
Гарні були би друзі.
На картах Таро гадали б
В тілесно-душевній напрузі.

Шекспір із Софоклом вкупі
Оплакували б померлих,
Кохання яких не збагнути
Тим, хто не Джульєтта й Ромео.

Толстой із Бальзаком, напевне,
З моментів життя чужого
Творили би монументи,
Щоб шпилем сягали до Бога.

А Чехов з Хемінгуеєм
Писали би оповідки,
Тютюн запашний курили б,
Зібравши останні плітки.

Поглянув на це Нострадамус
Й прорік: «Буде те, що й було».
А Фрейд його вперто питає:
«Наркотики, секс, ... рок-н-рол?»

Прибережні хвилі
Розмивають сутінь.
В хвилях – відображення себе.
Я ловила небо
Згустками тугими,
І ковтала з ламкістю ідей.

Сутінки і свіжість.
Монологи вітру.
Кавалькада карнавальних снів.

Тепло-синя мрія.
Всеосяжний спокій.
Дивний поєдинок полюсів.

Маленькі історії сонного міста

Розповів мені вчора вітер про Неї. Просто жила собі Вона. Лягала спати і прокидалася. Прокидалася і лягала спати. Вчора, сьогодні, завтра. І нема чого розповісти про Неї. Аж раптом... Ви ж цього чекали? А хіба обов'язково має бути «аж раптом»? Насправді, воно буває так рідко. Її історія – не виняток. То чому ж тоді вітер розповів про Неї? Саме про Неї? Не про будь-яку іншу, таку ж як Вона?

А тому, що іншої, такої ж як Вона, не існує... Всі лягають спати і прокидаються. Прокидаються і лягають спати... Але всі це роблять не так, як Вона. Усі це називають життям.

Лягають спати і прокидаються. І знову лягають спати, і знову... Не прокидаються?

Шукати щастя вирушив Хлопчик. Маленький спритний горобець. Літав, радів, питав людей: «Чи не підкажете мені дорогу?» – «А куди ж ти ідеш?» – «До щастя. До щастя дорогу не підкажете?» – «Щастя? Ну, не знаю навіть як розказати тобі, де це? Спитай ще у когось». Всі так відповідали. А Хлопчик усе йшов і йшов. Він був певен, що хтось таки Йому скаже, де ж те щастя. Ішов, вірячи і сподіваючись. Ішов і не знав, який же Він насправді Щасливий!

Він бачив зорі. Дивився-дивився, дивився-дивився. Пив зорі, смакував їх. Кохав їх, справді кохав більше, ніж будь-кого у цілому світі. Цінував їх більше, ніж самого себе, ніж життя. Настав ранок. Зорі згасли. Нахабне сонячне світло увірвалось у кожную оселю, затопило ціле місто, захопило у полон кожнісіньку душу. А він, він... бачив зорі. Дивився-дивився, дивився...

Хтось розповідав мені Велику Таємницю. Велику і Страшну; Таку, про яку Нікому Не Можна Знати. Розповідав, розповідав, розповідав мені...

Я слухала краєм вуха і думала: «А що ж, власне, тут таємничого? Звичайна собі історія, яку так, між іншим, переповідають на кухні за чаєм щебетухи-пліткарки. Та й так, я уже не вперше чую цю Велику і Страшну Таємницю, про Яку, ну, Нікому НЕ МОЖНА ЗНАТИ». Я посміхнулась.

«Чого ти? Я ж серйозно. Будь ласка, тільки Нікому не розповідай».

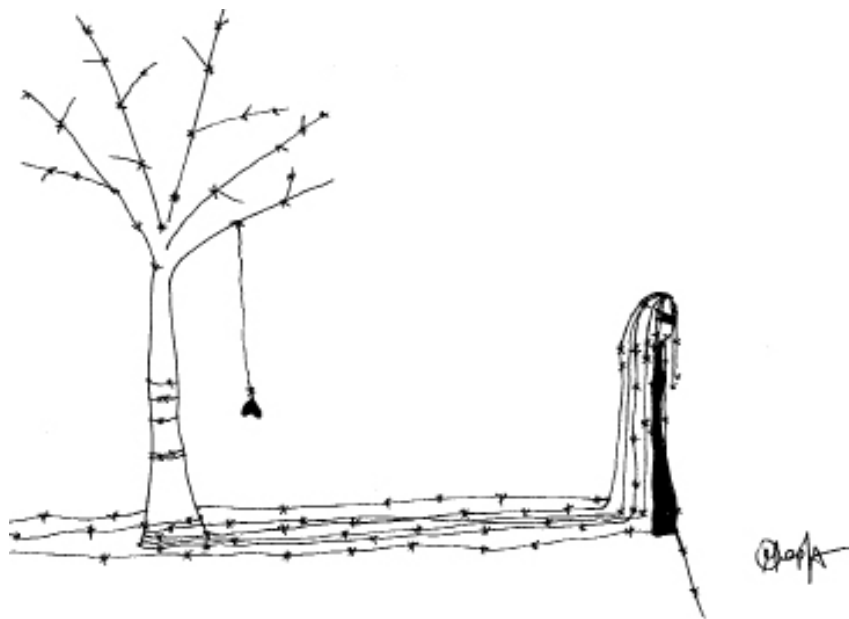
Та, чого там. Всі і так знають.

А?– Таємниця?.. Ну, нехай собі – Велика і Страшна, про яку ЗОВСІМ НІКОМУ не можна знати.

Любов, яка вона?

Сонячна? На трьох слонах тримається? Вивішує білий прапор? Чи носить траур? Кричить про себе? Мовчить у напівтемряві? Терпить? Вбиває? Живе? Існує? Безлика? Чи лицемірна? Або носить маску пожертви? Вишукана? Простенька? Барвиста? Квіткова? Сіра й похмура? Спекотна? Чи ледь тепла? Літня? Зимова? Весняна? Пристрасна? Або зважена? Безмірна? Безмежна? Вічна? Чи скороминуша? Об'ємна? Прямолінійна? Схожа на зигзаг? Розписана візерунками? Підіймає до небес? Кидає у безодню? Голова у хмарах, а ноги на землі? У душі? Всюди? Ніде? У повітрі, у воді, на шкірі? Любов? Це вона?

У долонях моїх Сонце заблукало.
Котилося золотим клубком.
Підіймалося, тягнуло невситимо мене за собою.
Слухало й не чуло голосів примар безтілесних.
Їх рукави волочились по землі,
бруднились,
бруднили собою Землю.
Ми їх зв'язували за спинами, як гамівні сорочки.
Надписували те брудне шмаття,
позначали його чужими іменами
і відправляли шукати свого бездумного дому.
Притрусило Сонце очі
золотом і сріблом.
Прикувало мене кайданами до Своєї Світлості і
Вашої Високості.
Не можна більше гратися із ним.
Треба тільки величати іменем, що його й не назвеш уголос.
Заплітало Сонце мої коси.
Нашіптувало чиїсь незаймані історії.
Замикало тісне коло навколо...
Подвиги наші потьмяніли,
стали забуватися, вигадкою здаватися.
Лати проіржавіли, розсипались багаття попелом по полях.
Сни обхопили нас міцними своїми
молодими пухкими рожевими рученятами.
Тиша почалась нечутно.

Навіжені кислі апельсини,
Помаранчево-нестримна казка,
І демонічний ласкавий сонет.
Це снить мною безвість.
Вічність простору тугими
Хвилями ні для кого.
І ні для пісень,
І ні для танців.
Придорожними потоками
Запилюжених, кіптявих
Ритмічних коловоротів.
Це грає хтось чужу музику,
Яка неминуче стане своєю.
Бо так сказав бог
Мого минулого.
Не побачу, не почую,
Не, не, не, N –
Кількість кількасот сотень –
Це занадто мало
Для величі і безмежжя
Танцю божевільних помаранчів.

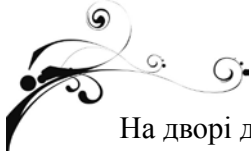
Вікторія Гурницька
Е-31

**Із усіх критиків
найбільш великий, найгеніальніший,
найбільш непогрішимий – час**

В. Белінський

На дворі дощ ти плачеш у кімнаті
Чому раніше не звертала ти уваги
Як йому були потрібні твої очі
Твоя усмішка слова і твої чари
Ще вчора думала все встигнеш
І кожному любові ти даси
Але не все стається як бажаєш
І плину час ти не зупиниш
Коли згадала ти про нього
Було вже зовсім пізно
І свічка біля нього
Догорала тихо й сумно
Зайшла до кімнати й жахнулась
Побачила його він весь блідий
А потім до його руки ти ледь торкнулась
Відчула кригу холод неземний
В очах його немає блиску
На щоках вже не гра рум'янець
На столі застигли сльози воску
А його серце вже зовсім обезкровлене із льоду камінець
І тут твої гарячі сльози потекли
На крижані його пониклі руки впали
Але свою магічну силу вони втратили
І вже немає сенсу плакати
Бо сльози це останнє що ми можемо віддати
Коли вже знаємо, що не зустрінем наяву
І ми так часто забуваємо, що люди прагнуть ласки
Так подаруй живому усмішку свою

Шлях у кожного є не схожим
І відрізняється лише одним
А саме стражданням
Таким здається непомітним почуттям
Але воно так саме воно
Керує нашим життям
Закидаючи нас на саме дно
У роздуми над власним буттям
Всі ми зовсім різні
Кожен володіє своїм світом
Але нас об'єднують емоції
Які бувають темрявою й світлом
Почуття різнобарвні інколи занадто похмурі
Але впливають на людей
Поміж них кохання щастя жаль і горе
Їх відлуння видно в сяйві очей
І кожен шукає те відчуття
Що наповнить його життя
Адже людина прагне світла
І ключ до нього щирі почуття

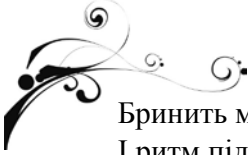
КАТЕРИНА СИДОРЧУК

Е-31

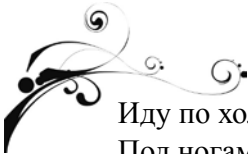
**ДЕСЬ НА ДНІ МОГО СЕРЦЯ
ЗАПЛЕЛА ДИВНУ КАЗКУ ЛЮБОВ**

П. Тичина

Гімн душі

Бринить мелодія в душі
І ритм підхоплює все тіло,
Не зупиняйся, іди, біжи,
Перемагай всі труднощі уміло.
Ступай вперед та, головне, не бійся,
В лице всім труднощам ти смійся,
Ти сильна, ти все зможеш,
Ти ворогів всіх переможеш.
Иди і не обертайсь назад,
Постав мету собі життєву,
Нехай в душі бринить азарт,
Думки спалахують миттєво.
Повторюй собі: « Це моє життя,
Не дозволю в нім розсипати сміття,
Пройду я крізь вогонь і воду
Та найбільше цінуватиму свободу!»

Иду по холодным дорогам,
Под ногами струится вода,
Иду и молю я у Бога,
Чтоб быстрее прошли эти года.
Смотрю в небо, а там дух негожий
Ясные звезды пытается закрыть,
Которые освещали путь двум прохожим,
Они так хотели друг друга любить...
Но судьба им во всем помешала,
Не хотела она пощадить,
Пламя сердца жестоко забрала,
Но не сумеет любовь погубить.

Зима, сніги і заметілі,
Журавлі давно вже відлетіли,
Забрали радість, теплі ночі,
Забрали милі карі очі.
Вони так тяжко відлітали,
Неначе горе відчували,
Підхопили на крилах кохання
І посіяли довге чекання.
Дивлюсь на них і плачу,
Бо знаю, що для тебе значу.
Коли зустрінемось? Не знаю,
Та я завжди тебе чекаю.
Я мрію про теплу квітучу весну,
Вернуться лелеки із теплого сну,
Повернуть щастя, пахучі ночі
І самотні карі очі...

Тихо музика грає,
Струни, мов птахи, летять,
Серце у мене вмирає
Та всі навкруг мене мовчать.
Тихо в садочку, лиш вітер
Співає тихенько, а потім мовчить,
Лиш вітер правду всю знає,
Чом серце моє так болить.

Ласкаві милі карі очі,
Подібні до темної ночі,
Завжди зі мною,
Наповнені журбою.
Замріяні, тихі і ніжні,
Гіркими слізьми не подвижні
Блукають у моїх думках,
І спокій шукають у снах.
Твої очі кохали й чекали,
Коли прийде квітуча весна
Та вони ще нічого не знали,
Що весна буде ця – не весна...
І завжди вони будуть зі мною:
В хвилини горя і радості мить.
Час бігтиме невпинною рікою,
Але карі очі в душі будуть жить.

Вона, лише одна вона,
Іде по вулиці одна.
Не знає, як все буде далі,
Та ледь терпить всі муки болю.
В її очах печаль і сльози,
Гіркою алкоголю доза.
В душі у неї тяжкий біль,
І дні недоспаних неділь.
Знає, що він її кохає.
Вона ж його чекає...

Чекає до світання,
Коли прийде востанне.
Вона, лише одна вона
Іде по вулиці одна.
Побачити його так мріє
Та лиш холодний вітер в обличчя віє...

Чому не вмієш ти кохати,
Чому не бережеш любов?
Її ж так легко розтоптати.
Це саме та, –
Ти її знайшов!
Чому уста твої німі,
Коли потрібно щось сказати,
Від чого очі ті сліпі,
Вони всю правду мають відшукати.
Та ти лише мовчиш,
Відводиш погляд в небо,
Немов шукаєш відповіді там,
Яка тобі так треба.
А потім йдеш,
Поцілувавши, як востанне.
Все завмирає навкруги
В хвилини довгого прощання...
Іди і не повертайся назад,
Я не чекатиму на тебе більше.
Все, що було – це лише гра,
Пограй у неї з кимось іншим!

Микола Чичелінський
Е-21

**Якщо дорослий зовсім забуде
дитину в собі, він перетвориться
в машину для їжі,
задоволення, добування грошей**

Д. Андайк

Всесвіт, що навколо,
Дарує нам красу.
Й, пройшовши часу коло,
Змінився на шляху.

Уся краса природи
Живе довкола нас,
Й при будь-якій погоді
Чарує всіх щораз.

Роса, що з-поза ранку
Виблискує в траві,
І сонце на світанку
У промені нові.

Усе це, – просто чудо
І спів й політ птахів
Це все таке яскраве
На тлі живих лісів.

І навіть, коли небо
Сумне і в хмарах все,
Журитися не треба,
Бо сонце все ж зійде.

І навіть дощу сльози
Несуть свою красу,
Коли під вітер й грози
Шепочуть в тишину.

І на заході сонця
В багряних небесах

Ти чуєш звуки серця
У чарівних тонах.

Коли вечірній обрій
Яскравий, наче спалах,
Бурхливий, мовби вирій,
Бій хвиль в морських причалах.

Й спокійний, наче сон,
Що в ніч колише розум,
Бере він взор в полон
До повного заходу.

Й прийшовши, темна ніч
Приносить зір чарівність.
І снів далеких клич
І місяця сонливість.

І знову зійде сонце,
Й почнеться все спочатку,
Й загляне краса в серце
Щораз з приходом ранку.

Споконвік, у всі часи
Діти вірили в казки.
Та дорослішали з часом,
І казки ішли у сні.

Час ішов, стежками днів
Світ мінявся на очах,
Й вся історія віків
Ожила в нових казках.

Поєдинки на турнірах,
Світ, де подвиг значив все,
Про принцес в самотніх замках,
Що за любов ішли на все.

Дивовижна і нестримна
Їх магія дивує нас.
Сила у казках незрима
Змінює наш світ щораз.

Там любов, неначе спалах,
Гріє всіх своїм теплом,
Десь літа вона у хмарах
Й між людей десь ходить сном.

Вона серця людей єднає,
І щастям казка майорить,
І світ весь в радості мандрує,
Де в кожного душа не спить.

Реальною не стане казка,
Та всі емоції її,
Немов ледь чутна серця ласка,
В душі сліди лишать свої.

Приходить час, і люди забувають,
Що головне для нас усіх в житті.
Про інші цінності вони щораз співають,
Що значення не мають у бутті.

Забули всі про значення кохання,
Ніхто не вірить, що воно все ж є.
Постійно бачу вперте небажання
Повірити – кохання ще живе.

Серед людей я бачу насміхання
І пустоту в очах і у серцях.
Ніхто не вірить, що лише кохання
Долає пустоту в житті і в снах.

І бачу повсякчас брехню у людях:
Показують вони її в словах,
Вона вже розчинилася у буднях
І криється у темряві, в очах.

Тому що легше просто всім збрехати,
Бо правду вже цінує мало хто
Про те, що ти не вмієш вже кохати
По правді, тобі просто все одно.

А ті, хто все ж шукають це кохання
Забули всі про істину цього,
Бо головне – це не бажать кохання.
Найважливіш – це дарувать його.

Ірина Кондратюк
Е-22

**БУТИ КОХАНИМ – ЦЕ БІЛЬШЕ,
НІЖ БУТИ БАГАТИМ,
БО БУТИ КОХАНИМ –
ЗНАЧИТЬ БУТИ ЩАСЛИВИМ**

Тільс

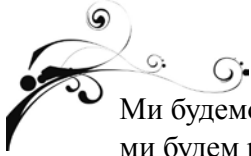
Тепер я стала іншою, не тою,
вже менш довірлива і зовсім не смішна,
тепер на кожен поцілунок із тобою
не витрачу я ні секундочки життя.

Мене не можна ображати, милий друже,
бо не для того я прийшла у цей чудовий світ,
ти можеш лиш кохати, та не дуже,
і своїй дівчині від мене передай привіт.

Тепер ми просто друзі, більш нічого,
ти слово дав, шкода, що не мені.
Ти будеш з іншою, а я знайду такого,
який себе присвятить лиш мені.

Вот и лето пришло, и ушли холода,
Ты сейчас далеко, но со мной навсегда.
Будем вместе с тобой от зари до зари
лишь одно я прошу: ты любовь береги!!!
Ты сейчас где-то там, здесь одна я стою,
быть с тобой хоть на миг я у Бога прошу.
Я смогу тебя ждать даже год или два,
Лишь бы только понять, что тебе я нужна...

Ми будемо з тобою, знаю,
ми будем разом назавжди.
Тебе безмежно я кохаю,
ти не іди зараз, зажди.

Тебе так хочу обійняти,
поцілувать твої вуста,
тобі так хочеться сказати,
що я навек тепер твоя.

Можливо, я іще дитина
і закохалась я дарма,
та знаю: ти така людина,
якої в світі більш нема.

Одне лише прошу: не грайся
на моїх світлих почуттях,
завжди зі мною залишайся,
не покидай мене й у снах.

Холодна осінь завітала,
але кохання ще живе,
надій у серці більше стало,
бо знаю, що ти в світі є.
Я знаю, зможем пережити
і осінь, й зиму, й холоди,
кохання жар не загасити,
тебе прошу я: лиш не йди.
Ти – весь мій світ, ти – моє серце,
ти – талісман мого життя.
Ти той, хто любить каву з перцем,
З ким не боюсь я майбуття.

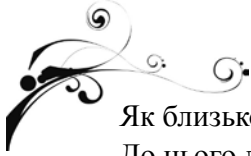

Іванка ЛОПАЦЬКА
ЕК-21

**Людина створена для щастя,
як птах для польоту**

В. Короленко

Щастя

Як близько щастя біля тебе,
До нього лиш рукою простягти,
Свій погляд підніми у небо
І перетни щасливі всі шляхи.

Ти мрій, надійся, вір у зорі,
Йди за покликанням душі.
І посміхайся завжди долі,
Тоді вона усміхнеться й тобі!

Отримуй насолоду від туману,
Що вранці доторкається до вуст твоїх.
Від літнього тепла омани,
Яке вночі дає для прохолоди поцарить.

Радій дощу, шукай в калюжах місяць.
Сьогодні круглий він, а завтра – ніби ріг.
Летять на тебе краплі сотні тисяч?
А ти танцюй всю темні у чарівну ніч!

Живи, кохай, і щиро вір у себе.
Надійся, вибачай, розплутуй думки верболіз.
Хай світла мрія буде твоїм кредо,
А за тобою тягнеться кохання повен віз!

Ранок

Мокрий асфальт, сивий туман...
І сонячне проміння пробивається крізь хмари.
А запах свіжих квітів, мов дурман,
Що розкидає всюди свої чари.

Краплина ранішня скотилась на листок,
Далеко десь, в траві, подався голос птаха.
Світанок дихає ковточок за ковтком,
Він немовлятко-син нічного мага.

Жасмин протер рососою очі.
Він розкидає всюди білий цвіт.
Вже не лишилося і сліду ночі,
Вона втекла кудись у інший світ.

А тепле сонце світлом захопило небо,
Прогнало хмари й стало царювати,
Смугастою дорога стала, ніби зебра.
Туман стомився й тихо пішов спати.

Життя лунає голосом струмочка,
Воно панує в кожному стеблі,
В зернинах того запашного колосочка,
Що в темряві нічній лише зміцнів.

Цей ранок лиш один-єдиний в світі.
А літечок більш не побачиш ти таких.
Тож насолоджуйся, поки все в цвіті,
І як прийде зима, не будеш ти сумний.

Бо живе у пам'яті той аромат,
Згадається ванільне небо ранку,
Із сонечком на дні калюж каскад,
Що завжди мають дивовижні рамки.

Борись

Так гірко на душі чомусь
В цю довгождану мить.
Принести щастя поклялась комусь
Колись, де камінь вічності лежить.

Печаль-злодійка холодно поцілувала
Твоїх чарівних оченят блакить.
В своєму серці ти давно вже заблукала,
Тому з нового аркуша пора зажить.

Із порожнечею в душі ти подружись,
Байдужість нехай стане вірним другом.
Із ворожнечею світів ти помирись.
І споріднись з природи духом.

З вовками до зірок завий,
Всі почуття віддай для світу.
А вірність глибоко зарий
В душі, у ніжному поки ще цвіту.

Гукай до долі дуже гучно,
Із пазурів її торбину з щастям виривай.
Стріляй в удачі ціль ти влучно,
Любові зернята скрізь розсівай.

Борись з усім, що заважає жити,
З емоцій вибухом в душі гучним.
Почни невдачі швидко ти косити,
Доки вони в життя твоє не проросли.

Хвощик

Моросить маленький дощ,
Темно вже надворі,
При дорозі росте хвощ
Й дивиться на зорі.

Зірочки йому всміхались,
Поміж дощу хмарок.
І, немовби з ним вітались,
Світлом в нічний морок.

А краплинки веселились
В хвощика на листі:
І дали йому напитись,
І вдягли намисто.

Дочекався хвощик ранку
Крапель десь не стало.
Сонце вже стоїть на ганку –
Воно їх прогнало!

Світ

Сьогодні заглянула крізь віконну раму
І світ побачила зелений, але не такий,
З яким о півночі лягала тихо спати,
Тепер він зовсім не холодний, не сумний!

Тепер він грає барвами зі мною,
Всміхається промінням сонячним з небес,
Виблискує кришталю чистою водою
З-поміж широких, вільних плес.

Прірва

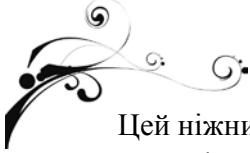
До пустоти лишивсь один лиш крок,
Той крок у прірву, у безодню.
Самотність натискає на курок
Й стріляє в серце шматом льоду.

Твоя душа кричить від болю,
Пелюстки серця в'януть без тепла,
І сльози, мов благають про свободу,
Але емоціям не віддаєш свого життя...

Ти просто поринаєш у роботу,
В асфальтні будні ти щодня ідеш,
Але кохання ти не переходиш броду,
Навіщо це? Ти до кінця все рівно не дійдеш!

І ось, уже летиш в ту пропасть,
А руку так ніхто і не подав.
Вони усі вже втратили ту совість,
Що для безодні ти не віддала.

Ми

Цей ніжний погляд мов зачарував мене,
Ця лагідна усмішка знову в сон веде,
Цей тихий голос доторкається до вух моїх,
Цей аромат бере мене в полон бажань твоїх.

Це ти забрав мене від цього світу,
Це ти підніс мене до хмар,
Це ти спинив хвилину віку,
Це ти відкрив мені цей дар.

А я – завжди буду любити,
А я – ніколи погляду не відведу,
А я – у свій полон буду манити,
А я – про відданість тебе молю.

Віра Підлиська

ЕК-21

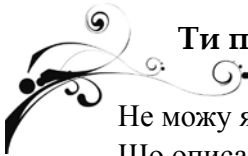
**Мало – бачити. Мало – розуміти.
Треба любити. Немає загадки таланту.
Є вічна загадка Любові**

Г. Тютюнник

Земля

Летить листок і падає в долоні –
Це лист мені від осені німої.
Вона вже не радіє первоцвітом,
І не сміється сонячним привітом,
А лише плаче кольоровим листом
За минулим літом.
Ти не тривож її, нехай поплаче,
Очистить душу від журби,
Зимою сон нічний побачить,
А навесні прокинеться
З новими силами до боротьби.

Ти просто мій найкращий друг

Не можу я добрати ті слова,
Що описали б мої почуття.
Так хочеться сказати лиш одне:
Як добре, що ти у мене є.

Ти помічав усі мої таланти,
І кожна рису сміху й гіркоти,
А головне не забував сказати:
«Та не потрібно так вже сумувати».

Ти утворив палітру з кольорів веселки
І вона веде мене у кожному дні,
А мені так хочеться тобі подарувати
Щось гарне й найдорожче у житті.

За всі слова і мої сльози,
Що були на твоїх плечах,
Прийми підтримку й дружби дух –
Ти просто МІЙ НАЙКРАЩИЙ ДРУГ.

Хрест

Важкі хрести поклав ти, Боже, на Україну.
Накрив її розп'яттям навіки;
Нести ми його будем до загибуні.
Він зробить легшими тяжкі роки.

Нескореність людей, любов до волі –
Завжди тягнули ворогів до нас,
А те розп'яття, як наш образ долі,
Нескорених тримав нас повсякчас.

Тож дякуємо, Боже, за страждання,
За ті хрести, що ти кладеш на нас.
Хоч тяжко як – єдиний шлях пізнання,
На якому ти розіп'явся у свій час.

Дощ

Усе в житті проходить,
Пройшло і це.
Краплиною дощу змило його лице.
Змило із пам'яті... але не з серця;
Змило з очей... але не з вуст.
Закоханість пройшла,
Як вранішня веселка,
Захована у трави ранкової роси.

Осінній сонет

Запам'ятай той день, коли все почалось,
Коли усе скінчилось в одну мить,
Коли з тобою попрощалась
І перестала сльози лить.

Це був той перший день кінця весни,
Що, як мені здалось, у нас настала.
Та була осінь, і холодна мить,
Усе скінчилось так, як і почалось.

Усі дерева в неймовірних шатах.
Усі веселі, сміється навіть дощ,
Коли з тобою попрощалась –
Пішли вони в чудний танок.

І я їду до них сміятись,
Сміятися крізь сльози, і крізь біль,
Щоб із тобою більш не зустрічатись
Й забути день, коли все почалось.

ARACTORIUS TORN ДОБЕЕВНА

Я жду... Хотя и пропала
последняя надежда на мечту мою ...

Кто Ты для меня – Гамбит или Любовь?

Иногда любовь напоминает мне шахматную игру...

В которой обязательно есть белые и черные, добро и зло... Называйте их как хотите...И есть двое - две противоположности... Правда не всегда можно определить по цвету фигур, кто есть кто...

...Фигуры... Они же – поступки игроков: иногда серьёзные, иногда глупые и опрометчивые... Но однажды сдвинув их, уже не вернешь содеянного... Правда, они всего лишь средство... средство достижения цели, сокрытого притворством играющих...

Они сами выбирают стратегию игры... Идти на пролом и сломать бастионы... Или тихо укрыться и защищать то, что у них осталось... Каждый их шаг может выглядеть полным безрассудства... Но в конечном результате он может стать частью гамбита, который принесет играющим выигрыш или поражение...

Так чем же любовь не похожа на эту игру?...

Наверное тем, что в любви мы иногда хотим не довести до поражения или состояния полного отчаяния, а лишь достигнуть компромисса... В ней не должно быть даже тени игры, лицемерия или притворства, которое присуще заядлым шахматистам...

Одиночество

Мой робкий шепот слышен в темноте,
мерцающая словно импульс света.
В отчаянии и с болью на душе,
оставшись в тишине, Он угасает без ответа...

Последний вздох и крики боли,
Полны печали слезы на глазах.
Оковы давят на раскрытые ладони.
Обманут, свергнут, превратился в прах...

Потоки ярости стихают в жилах
И безнадежность нагоняет страх...
А взор потуплен и печален,
И капли крови на моих руках...

Забыт, покинут, безразличен.
Печать забвенья на устах...
В агонии уже готов объзуметь.
Лишь боль с презрением в глазах...

Будь...

Будь проклят день,
Когда тебя увидел...
Будь проклята та ночь,
Принесшая к тебе мою любовь...

Будь проклят миг,
Когда твой взгляд я встретил...
Будь проклят час,
Что в жилах будоражил кровь...

Будь проклята судьба-насмешница
За эти страшные уроки...
Будь проклято счастливое мгновенье,
Что сладости дарило муки...

Пусть будут прокляты позывы сердца
за то, что и сейчас тебя люблю...
Будь, Рок, ты дважды мною проклят
за искаленную жизнь мою...

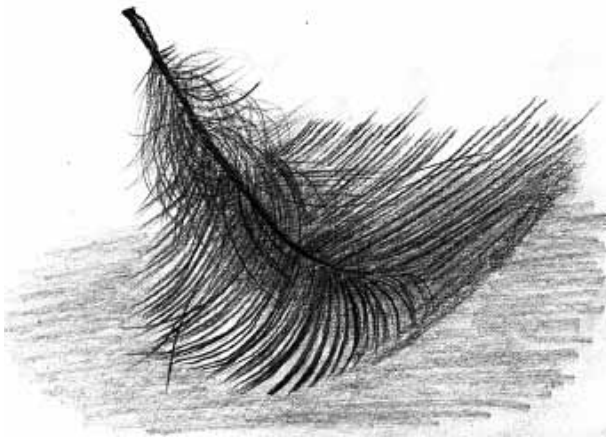
Стих для тебя

Люблю... признаться стыдно,
что я тебе себя всецело посвящаю...
Я жду... Хоть и пропала
последняя надежда на мечту мою ...

Я ждал... Надеялся....И верил,
А ты мои мечты в куски....
Разбито сердце... Кровь остыла...
В душе теплятся угольки....

Мне больно видеть тень твою
Средь массы ликов безмятежных....
Мои глаза потухли навсегда...
Лишь имя слышу я как прежде...

Печаль окутала рассудок....
Боль охватила и знобит...
Тобой навеки я покинут...
Надломлен смехом и разбит...

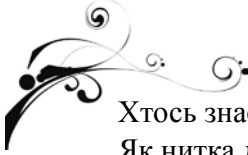
РЕБЕККА БЛЕК

... IT IS TRUE THAT THE WORLD
WAS MADE IN SIX DAYS,
BUT IT WAS BY GOD,
TO WHOSE POWER THE INFIRMITY OF MEN
IS NOT TO BE COMPARED.

The Sayings of Queen Elizabeth (1923)

Палітра

Хтось знає? Чи не знає? То дізнається,
Як нитка долі різко обривається,
Як світ темніє, зорі сліпнуть, сонце гасне,
І як стає потворним, чорним все прекрасне.
Як швидко все минуле забувається,
Як боротьба за краще припиняється,
Як розум відмовляється служити,
І серце відмовляється творити.
Дзвінок з минулого... Надія... Я всміхаюся,
Від висновків брехливих позбавляюся...
Сторінка шелестить, душа сміється,
Усе купується у світі й продається.
Ось грає музика... Я сплю, танцюю,
Гуаш і пензель... Я малюю,
Палітру я до ніг своїх кидаю,
Я мала десять кольорів, не знаю,
Чому все раптом стало чорно-білим?
Таким блідим, неясним... Сірим.
Туман підступно очі закриває,
Була колись на світі я – уже немає.
Ну що? Всі знають? Так, дізналися,
У цегляні будинки поховалися,
Вони іще живі – недовго жити,
Потрібно за нікчемність заплатити.
Я нитку долі вашу обриваю,
Кому вмирати – я це вибираю.
Незнаних кольорів веселка сяє,
Я народилась – все живе вмирає.
Художник я, життя вам намалюю,
Я не жорстока, просто я сумую...

Монах

Ти стояв так далеко, самотній,
В чорний плащ загорнувшись, один,
Я заглянула в очі – безодня...
Ти страждання в душі запалив.
Ти – монах, самотній і вічний,
Ти блукаєш по світі, а я...
У мені живе шлях споконвічний,
Я безсиле, бездарне маля.
Я побігла до тебе, хотіла
Зупинити тебе, запитать,
Та зробити цього не зуміла.
І летять наші душі, летять...
Ти – до світла, до знань і до Бога...
Ну чому відкидаєш життя?
І куди приведе та дорога?
Чи ти маєш якісь почуття?
Ну чому обираєш кайдани?
Не свободу – неволю обрав,
Не дивись так байдуже, бо рани
Ти свої все одно не сховав.
Я побачила серце криваве,
Щиру душу – чи світла вона?
Не показуй своїї зневаги,
Не лякає мене темнота.
Не ховай свої очі палючі,
Ти – не раб! Не молися йому!
Дух свободи так манить, так мучить,
Я у пекло з тобою піду!
Ти злякався... Утік, та я знаю:
На дорозі стояв і чекав,
Що прийду і тебе відшукаю,

Але ти помилився, програв...
Тепер ходиш містами брудними
І шукаєш мене, але ми
І не зблизившись, стали чужими
І шляхами своїми пішли:
Служиш Богу, життя відкидаєш,
Одинокий і гордий орел,
Та насправді жорстоко страждаєш...
І помер ти для мене, помер...

Темрява

Темно, холодно і страшно...
Я стою, я замерзаю...
Я закута у кайдани,
Я повільно помираю...
Густа темрява закрила
Мої очі, душу вбила,
Я боюсь відкрити очі,
Хтось там стогне серед ночі...
Там когось катують, так...
Он сміється маніяк...
Страх змією в серці в'ється,
Кат до мене повернеться,
Він іде по мене... Крик...
Хто кричить? А страх не зник...
То кричить чиясь душа,
Що від мук страшних пішла
З того тіла на землі,
І холоне кров в мені...
Чую брязкіт, відмикає...
Мою клітку і тримає

Ніж жахливий у руці,
Біжать сльози по щоці
Де схватись, куди бігти?..
Запускає в серце кігті
Жах, кричу я, мов у сні,
Може, мариться мені...
Ні, це правда, дикі очі –
Маніяк убити хоче...
Ніж кривавий піднімає,
В моє тіло устромляє,
Я кричу, та не благаю...
Від страждання знемагаю...
Крізь смертельну пелену
Бачу блискавку ясну,
Увірвався промінь світла,
І померкли всі страхіття...
Бачу небо, бачу квіти,
Он радіють малі діти...
Скрізь небачена краса,
Я злітаю в небеса...

Два шляхи

Самотня постать на дорозі
Застигла каменем сумним,
Страждає серце у знеможі,
Кипить душа вогнем страшним.
А вітер стогне, зупиняє,
Жене людину він назад,
Стару одежину зриває,
Лютує чорний снігопад.
Усе окутане пільмою,
І холод дихає в лице,
Свобода! Воля! Самою
Заплачено уже за все.
А десь далеко там, позаду
Своїм шляхом, шляхом рабів
Повільно суне людське стадо
В країну смерті і страхів.
М'якенька, тепла та стежина
Травичка свіжая росте,
Якась дурна вівцелюдина
Як зголодніє, то скубне.
Не бачило овече стадо
Той шлях, що волю дарував,
Товклася й бекала громада;
Лише єдиний путь узнав.
Без болю, жалю, нарікання
Він шлях обрав і він пішов,
Свідомо вибрав він страждання,
А силу й волю там знайшов.
І що суспільство? – Та байдуже!
Нехай і котиться туди,

Куди його тягнули дуже,
Та не змогли перемогти.
Хай важко, холодно, хай вітер
Жорстоко так збиває з ніг,
Криваві тут цвістимуть квіти,
Бо не один вже трупом ліг.
Бо спокусився, озирнувся,
Побіг до стада у тепло,
Назад в суспільство повернувся,
І відплатило злом воно.
А ти стоїш і не жалкуєш,
Укрились льодом почуття,
І вже ніколи не відчуєш,
І не побачиш більш життя...
Усе минуло, та ти знаєш,
Що там, куди ти сам ідеш,
Ти шлях до волі відшукаєш,
Душевний спокій віднайдеш...

ІНЕСА ЛІПНЕВА

**ВІДДАЙ ЛЮДИНІ КРИХІТКУ СЕБЕ.
ЗА ЦЕ ДУША ПОПОВНЮЄТЬСЯ СВІТЛОМ**

Л. Костенко

Опустилась душі завіса –
Сірі спогади, наче туман...
Я хотіла б туди, за куліси.
І щоб це був не сон, не обман.

Знов відчути присмак дитинства,
Наздогнати у полі вітри,
Й так мрійливо на зорі дивитись,
Наче янгольські це кораблі.

Знов не слухати маму і тата,
Бити чашки й губити намисто.
Ну, а потім далеко втікати
Й говорити, що це ненавмисно.

Брати в руки улюблену праску
Поки аж не спалити подушку...
Й тихо слухати татову казку
(Не болить вже червоненьке вушко).

І матусю за руку тримати,
І дивитися в очі її,
Що зелені, немов смарагди
І трепетні, як солов'ї.

Довго терти свої оченята,
І все думати, що то вуглинки
Чорні-чорні, як те кошенятко.
Знову терти (та скоро вже дірки☺)

Перед дзеркалом довго крутитись,
Всім казати, що ти – артистка.
І на мамині плаття дивитись
І так скоса на довге намисто...

А коли вже ніхто не бачить –
Відкривати у шафі дверцята
Діставати усе, й приміряти
Ці мамині гарні наряди.

І казати, що дід – Вінні Пух,
На коліна до нього сідати.
А вночі босоніж тихо-тихо
До бабусі втікати спати.

Вчити вірші, вертіти годинник,
Не хотіти писати учитись
Й чому сонце вкриває хмаринка
І ще й досі не розуміти.

Й знову плакати, коли не хочу,
Щоб шубку нову одягали.
А ще сердитись, що на бабусю
свою схожа... Усі так казали!

Виглядати в віконце дядька.
Звісно, вірити в Діда Мороза.
І хотіти новеньку ляльку,
Коли та залишилась без носа...

Колисати маленького братика,
І хворіти завжди серед літа.
Не хотіти раненько вставати,
Та приносити вчительці квіти.

Знов ховати далеко щоденник,
Щоб самій потім не віднайти.
Й поглядати весь час на годинник
(Та коли вже до подружок йти?!).

Що ж, для щастя багато не треба –
Лиш згадати тепло все й любов,
Й зазирнути на мить хоч край неба,
Де дитинство сховалося.
Знов...

Зимова фантазія

Вона сиділа самотня і сумна...
Холодні думки гуляли у її розкішному волоссі,
Зривались десь у піднебесся,
І падали з таким гуркотом,
Що в повітрі залишався полум'яний слід.
Вона ніколи раніше такого не відчувала,
Як і не плакала... А тепер
Дуже часто вона сидить і ридає.
Вона не хоче і не любить плакати,
бо так Вона забуває свою справжню сутність.
Адже Вона – Королева.
А тим часом Королева заснула.
Вона чекала на Нього...
Спокійно і впевнено Він уже крокує.
Він іде посміхаючись і запитує всіх про неї :
«А чи не бачили де сховалася Вона?» –
«Та ні, лиш чули, як Вона плакала» –
Лунало у відповідь.
І Він шукав Її вдень і вночі,
І на світанку і в сутінках блукав вулицями.
Заглядав у річки і в озера,
Роздивлявся поміж дерев, стукав у шибки.
Не знайшов, засмутився...
Схотів побути один, нахмурився
І пішов лісом. Він розсердився...
Що аж вітер злякався.
Та ні, не злякався, це він з подиву
Закрутив піруети у верхівках.
Злетів увись і підняв усе
З ніг на голову, а ще усміхався

Якось химерно. Вітер Її розбудив.
А Він зрадив!!!
Він прийшов, обійняв Її та зігрів.
Він приніс Їй дорогоцінний подарунок.
Накинув на плечі білосніжну хустину.
Тепер вона дійсно володарка.
Вона – Біла Королева.
Вона взяла у руки чарівний посаг.
Закрутилась, завертілась, підлетіла до синіх небес.
І, спустившись у крижаній короні,
Запросила його у свої володіння.
Балерини-сніжинки простелили доріжку,
Огорнули обіймами все довкола.
Тихо і радісно навкруги. Лиш чути
Поважні кроки та рип-рип-рип...
Ледь не спіткнувся через льодяний поріг.
Усміхнувся сам до себе і
Подарував усім гарний настрій ☺
Прийшов Новий рік!!! 23.12.08

Марево

Тихий вечір ступає лісами легкою ходою.
Вже чекає на нього засніжена біло земля.
Хтось наспівує з гір зимову п'янку прохолоду,
Кришталевиими дзвонами мелодія сніжна луна.

Таємнича красуня сховалась у білих ялинках.
Визирає, мов мавка, всміхається ніжно вона,
Її візерунки химерні танцюють в повітрі сніжинки,
Бо ця мавка їм лісову пісню співа.

Чарівні краєвиди: долини, озера і гори,
І повітря чистіше, ніж ясний прозорий кришталь...
Саме так забуваєш, як неждано вкрадається горе,
І так серце звучить, як пісня дзвінка лісова.

У засніжених шатах тоне низенька хатина...
І оце все – не вірші, а марево стомлених душ.
І у мене на серці висвистують теж хуртовини.
Та тебе я благаю: Їх свисту й спокою не руш!

А осінь вже давно чекала дива...

Осінньому диву у Л. присвячується

А осінь вже давно чекала дива...
Ідучи впевнено по сонній ще землі
Розсипала незграбно, неквапливо
Здійсненні мрії в серпанковій мглі.

Дощем осипались самотні сльози,
Загнали арфами сумні наспіви.
Й хоча ця осінь так голубить грози,
Та так давно вона чекала дива...

Спустився із небес чарівний образ...
Окреслив променями світла виднокрай,
Й примхлива пані – осінь златокоса
Нас повела в земний-небесний рай.

Звелися очі в височінь між сосен.
Закалатало серце й подих стих.
І ти не можеш щось сказати вголос,
Молитва тихо лине з вуст твоїх.

Очам не віриш, серцем відчуваєш,
Що сам Господь з тобою зараз, тут.
Боїшся сполохнути і чекаєш,
Коли плеча торкнеться Святий Дух.

А осінь вже давно чекала дива...
Відкрився небу преблаженний зір,
Засяяла усмішка незрадлива,
Що уві сні приходить до цих пір.

У серці немов двері відчинились,
Впустили віру в щастя, в чудеса.
І знову дрібні сльози покотились,
Коли звів погляд ти у небеса.

І просиш: «Господи, спаси нас і помилуй,
Настав на істину, до щастя приведи,
Укріпи віру й не залиш в біді.»
А осінь так давно чекала дива...

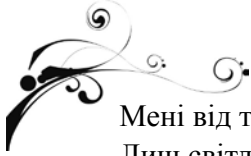

* * *

Я дарую Тобі весну,
Та вона як пані примхлива
Колись піде із Твого сну,
Натягнувши червоні вітрила
Кораблеві нездійснених мрій.
Я дарую тобі цей день,
Та він давно уже Твій.
Я співатиму Тобі пісень
Крізь думок затуманених рій.
Я дарую Тобі це небо,
Та воно лиш краплинка в безмежності серця.
А сонце Тобі не треба,
У Твоїх очах воно вже сміється!
Я казку Тобі дарую,
І нехай, що така уже є.
Я щастя Твоє відчую,
Як затьохкає серце Твоє.

.....
Хай незнайомці приносять квіти.
Хай ллються до ніг компліменти.
А голос буде тремтіти,
От тільки не плач, не треба...
Уже підкрадається старість.
В розкішнім волоссі ниточки срібні,
А тихого погляду ясність
Блукає у спогадах, розбурханих вітром.
... А я й досі не знаю, що подарувати Тобі...

* * *

Мені від тебе нічого не потрібно...
Лиш світлом бути всіх твоїх ночей.
Мені від тебе нічого не потрібно...
Лиш зазирнути в глибину очей.

Лише спіймати подих твій несмілий,
І пригорнути крик твого мовчання.
Пробач, що з вуст злітає : «Милий...».
Мені не треба в відповідь кохання...

Мені не треба жертви, муки, болі...
Не хочу бути сонцем в небесах.
Лиш бігти по твоїй щоці сльозою
І загубитись на твоїх устах.

Лиш загорнутись в погляду тепло,
Щоб прочитати задуми й бажання.
І затулити від негод крилом.
Мені не треба в відповідь кохання...

Мені від тебе нічого не потрібно...
І не збагну сама оцих речей.
Мені від тебе нічого не потрібно...
Лиш ... доторкнутись до твоїх плечей...

* * *

Ви пішли – я прокинулась в обіймах дзвінкої весни.

Затремтіло у грудях сполоханим вогником щастя,
безслідно розтанули запорошені навмисно сніги,
що Ви їх залишили на порозі моєї пам'яті.

І на цьому ж порозі зупинилися сміх та радість.

Почуття відчинили двері довгожданому спокою.

А в очах поселилось сонце.

Ви пішли...

Хто б міг подумати, що так добре прощатися з Вами!

Ваша дорога устелена співом солов'їв, суцвіттями тюльпанів,
травневі усмішки дивляться Вам услід,
ніжність зеленої трави та невблаганність вітру торують
Вам шлях із моїх буднів.

Ви пішли... Нарешті!

Як легко і затишно там, за відремонтованим парканом
моєї душі.

Ваші кроки стікають краплями гарячих спогадів по
моїх вікнах,

і ця повільна музика Вашої ходи

налаштовує нотний стан мого серця у мажорній гамі.

Та не тішить мене одна думка, що віддзеркалюється у
тій же віконній шибці –

це вже не вперше...

Ми прощались і минулого разу!

Та хіба надовго?

І ось знаходжу на письмовому столі записку.

Ваші слова без запаху і смаку про те, що невдовзі
повернетесь.

Не мине і два місяці, а Ви знову відслоните вікна на світанку
в моєму домі,

безшелесно, навшпиньках, але з тяжким гуркотом у моїй
голові приготуєте ранкову каву,
розкуйовдите сонну птаху мого волосся.

Ваші руки будуть при цьому сміятись.

Тільки Вашим буде мій день.

Тільки Вам дозволено берегти мій сон, що Ви аж ніяк не
бережете...

Тільки Вам належатиму.

Проте як добре, що все-таки Ви мене покидаєте.

Хочеться придумати Вам ім'я, щоб прояснити затуманений
горизонт,

та не виходить нічого іншого, як кленово-гіркувате і терпке
Сесія...

Як добре прокидатися зранку, не пити кави і помічати на
столі записку.

Думаєте, яюсь сполохаєте мене своїм «От ми й зустрілись!»?

- Дякую, вже знайомі...

Насамкінець Випускникам ОА присвячується

Ви давно вже дорослі діти,
Й лелечатами Вас не назвеш.
Ви ще вчора зібрались відкрити
Майбуття без кордонів і меж.
Тож летіть, розправляйте крила,
Підкоряйте небесну вись.
Для польоту достатньо сили.
Головне, що ви вже піднялись!
Не зламайтесь в пориви негоди,
Оминайте круті вітражі,
Забувайте печалі, невзгоди,
Бережіться холодних дощів!
Не чекайте, що вщухне вітер
І сонця вночі ви не ждять.
Не впадуть до ніг усі квіти
Та вперед все ж невпинно ідять!
Твердо вірте в досягнення цілі,
Не зважайте на срібний туман!
Він зникає, як перший іній.
Не вслухайтесь в солодкий обман.
Не тривожтесь даремно, не треба.
Й не стирайте усмішку з лиця,
Як грім, що у ясному небі
Й хризантеми у Ваших серцях!

Зміст

Олена Шандрук, МЕ-51.....	4
Надія Черешньовська, Е-52.....	10
Олена Сороківська, Ек-51.....	23
Катерина Супрунюк, Е-41.....	28
Олексій Курганський, Е-42.....	39
Оксана Макаренко, Е-42.....	45
Руслан Касьяненко, Е-42.....	52
Андрій Кучер, Е-42.....	64
Тетяна Харитонюк, Ек-43.....	67
Марія Шнайдер, Ек-41.....	83
Вікторія Гурницька, Е-31.....	95
Катерина Сидорчук, Е-31.....	98
Микола Чичелінський, Е-21.....	103
Ірина Кондратюк, Е-22.....	108
Іванка Лопацька, Ек-21.....	111
Віра Підлиська, Ек-21.....	118
Aractorius Torn Dogeevha.....	122
Ребекка Блек.....	126
Інеса Липнева.....	133

ТАЄМНЕ ТА ОЧЕВИДНЕ

Збірка поезій

Економічний факультет

Головний редактор **Ігор Пасічник**

Відповідальний за випуск **Інна Васильчик**

Ілюстрації **Лісовського Олексія,**

Макаренко Оксани, Позднякової Ілони

Технічний редактор **Роман Свиначук**

Комп'ютерна верстка **Катерини Олексійчук**

Художнє оформлення обкладинки **Катерини Олексійчук**

Формат 42х30/4.

Папір офсетний. Друк різнографія.

Ум. друк. арк. 9,25. Гарнітура "Times New Roman"

Наклад 200 прим.

Видавець СПД Свиначук Р.В.

Свідоцтво РВ №27 від 29 липня 2004 року

пр. Незалежності, 151, м. Острогож,

Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70